

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 204 / IV legislatura / Sisè període

Dijous, 29 de setembre de 1994

Comissió de Política Cultural

Presidència de l'Il·lustre Sr. Joan Descals

Sessió núm. 32

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i deu minuts.

Proposició no de llei sobre el grau de coneixement de les principals llengües europees i la promoció de la formació lingüística (Reg. 18382) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 4814).

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 4815), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4815), *Sr. Bosch (ERC)* (p. 4815), *Sr. Cadevall (S)* (p. 4815) i *Sr. Vila i Foruny (CiU)* (p. 4815).

Votació del punt 1: *rebutjat per 10 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 4816).

Votació del punt 2: *rebutjat per 1 vot a favor, 12 en contra i 9 abstencions* (p. 4816).

Votació del punt 3: *rebutjat per 9 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció* (p. 4816).

Proposició no de llei sobre l'adequació de l'assegurança escolar al sistema educatiu vigent (Reg. 18469) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació i posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 4816), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4816), *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 4817), *Sr. Bosch (ERC)* (p. 4817), *Sra. Torrent (S)* (p. 4817) i *Sra. Vidal (CiU)* (p. 4817).

SUMARI (2)

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4817).

Proposició no de llei sobre l'aplicació gradual de la reforma en l'ensenyament secundari obligatori (Reg. 18523) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El Sr. Pujol i Folcrà (P) n'anuncia la retirada (p. 4817).

Proposició no de llei sobre els criteris de subvenció a entitats d'estudiants (Reg. 18592) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Elena (S). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4818).

Proposició no de llei sobre la creació del Consorci d'Arqueologia de Tàrraco (Reg. 18593) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 4818).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 4819), *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 4819), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4819), *Sr. Benach (ERC)* (p. 4820) i *Sr. Carrera (CiU)* (p. 4820).

Votació: rebutjada per 65 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 0000), *per sistema ponderat* (p. 4821).

El Sr. Cadevall (S) (p. 4821) i *el president* (p. 4821) *intervenien per una qüestió d'ordre.*

Proposició no de llei sobre la presentació del projecte executiu de la primera fase del pla director d'obres del centre Ruiz-Jiménez, de Palamós (Baix Empordà) (Reg. 18594) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Cadevall (S) (p. 4821).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, de supressió, i 2, de modificació)

La Sra. Neras (CiU) n'anuncia la retirada. Tot seguit, intervé per posicionar-se (p. 4821).

El Sr. Cadevall (S) intervé per retirar la Proposició no de llei (p. 4822).

Proposició no de llei sobre les obres d'ampliació de l'Institut de Batxillerat Els Cendrassos, a Figueres (Alt Empordà) (Reg. 18914) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sra. Torrent (S) (p. 4822).

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4823).

Posició dels grups no esmenants: Sr. Reguant (M) (p. 4823), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4823), *Sr. Bosch (ERC)* (p. 4823) i *Sr. Salvatella (CiU)* (p. 4823).

La Sra. Torrent (S) intervé per retirar la Proposició no de llei (p. 4824).

Proposició no de llei sobre la supressió de l'escut franquista de la façana de l'Institut de Batxillerat Salvador Vilaseca, a Reus (Baix Camp) (Reg. 18933) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Benach (ERC) (p. 4824).

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, de modificació i d'addició)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4825).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: Sr. Gilabert (CiU) (p. 4825).

Posició dels grups no esmenants: Sr. Reguant (M) (p. 4825), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4825) i *Sr. Cadevall (S)* (p. 4826).

Posició del grup presentant: Sr. Benach (ERC) (p. 4826).

Votació: aprovada per 23 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 4826).

Proposició no de llei sobre la conservació i la restauració de la fàbrica Pujol i Baucis, d'Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat) (Reg. 18936) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Bosch (ERC). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4826).

Proposició no de llei sobre el traspàs i el manteniment de l'Escola Torre Marimon, de Caldes de Montbui (Vallès Oriental) (Reg. 18938) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Bosch (ERC) (p. 4827).

Posició dels grups: Sr. Reguant (ERC) (p. 4828), *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 4828), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4829), *Sr. Cadevall (S)* (p. 4829) i *Sra. Raurell (CiU)* (p. 4830).

Votació: rebutjada per 5 vots a favor, 12 en contra i 7 abstencions (p. 4831).

Proposició no de llei sobre les mesures de seguretat a adoptar en la vila i el mausoleu romans de Centelles, a Constantí (Tarragonès) (Reg. 18939) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Benach (ERC) (p. 4831).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 4831), *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 4831), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4832), *Sr. Abelló i Alfonso (S)* (p. 4832) i *Sr. Carrera (CiU)* (p. 4832).

S'esdevé un diàleg entre el Sr. Benach (ERC) (p. 4832) i el Sr. Carrera (CiU) (p. 4832).

El Sr. Benach (ERC) intervé per retirar la Proposició no de llei (p. 4832).

Proposició no de llei sobre el traspàs a la Generalitat del patrimoni arqueològic de la comarca del Tarragonès la titularitat del qual és d'altres administracions (Reg. 18940) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Benach (ERC) (p. 4832).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 4833), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4833), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4833), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 4833) i Sr. Carrera (CiU) (p. 4834).

El Sr. Benach (ERC) intervé per fer un aclariment (p. 4834).

Votació: rebutjada per 9 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció (p. 4834).

Proposició no de llei sobre les eleccions dels consells escolars (Reg. 19053) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Elena (S) (p. 4834).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 4835), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4835), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4835), Sr. Bosch (ERC) (p. 4835) i Sr. Jané (CiU) (p. 4835).

Votació: rebutjada per 10 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 4836).

Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un programa d'ajuts econòmics als espectacles de teatre no convencional (Reg. 19129) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ferran (S) (p. 4836).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 4837), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4838), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4838), Sr. Bosch (ERC) (p. 4838) i Sr. Salvatella (CiU) (p. 4839).

Votació: rebutjada per 11 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció (p. 4839).

Proposició no de llei sobre l'elaboració d'uns estudis per a avaluar la situació del sector del doblatge a Catalunya (Reg. 19210) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4839) i Sr. Campuzano (CiU) (p. 4840).

Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un informe relatiu a la situació del doblatge a Catalunya (Reg. 19397) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ferran (S) (p. 4841).

El Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 4841) i el president (p. 4841) intervenen per una qüestió d'ordre.

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 4841), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4842) i Sr. Bosch (ERC) (p. 4842).

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de dues i cinc minuts.

El Sr. Ferran (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4842).

Votació: aprovades per unanimitat (p. 4842).

El debat del punt setzè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a dos quarts de dues del migdia i set minuts.

SESSIÓ NÚM. 32 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i deu minuts. Presideix el Sr. Descals, acompanyat del vice-president, Sr. Martorell, i del secretari, Sr. Giménez. Assisteixen la Mesa els lletrats Sr. Muro i Sr. Sol.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Busquets, Sr. Campuzano, Sra. Capell, Sr. Carrera, Sr. Castellnou, Sr. Esteve i Tomàs, Sr. Jané, Sra. Neras, Sr. Salvatella, Sra. Sanabra, Sr. Suñer, Sra. Raurell (en substitució del Sr. Varela), Sra. Vidal i Sr. Vila i Foruny, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Abelló i Alfonso, Sr. Cadevall, Sr. Dalmau i Ribalta, Sr. Ferran, Sr. Sobrequés, Sr. Elena (en substitució del Sr. Terradellas) i Sra. Torrent, pel G. Socialista; Sr. Benach (en substitució del Sr. Bargalló) i Sr. Bosch (en substitució del Sr. Carod-Rovira), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Riera i Gassiot, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya; Sr. Pujol i Folcrà, pel G. P. Popular, i Sr. Reguant, pel G. Mixt.

El Sr. PRESIDENT: Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, bon dia, s'obre la sessió.

Després de la llarga pausa de les vacances i amb les pluges a sobre, comencem una llarga llista de feina. Però abans voldria donar la benvinguda a l'il·lustre diputat senyor Joan Busquets i Grau, del Grup de Convergència i Unió.

També tenen..., se'ls ha passat a vostès la llista de la documentació rebuda a la Comissió, a la qual caldria afegir-hi, en tot cas, un document resultat d'una jornada que hi va haver ahir sobre el tema dels centres d'educació especial de Catalunya, una proposta de planificació, que quedarà en mans del secretari de la Comissió per si tenen algun interès a consultar-lo.

Proposició no de llei sobre el grau de coneixement de les principals llengües europees i la promoció de la formació lingüística

Bé, dit això, passem, doncs, ja a l'ordre del dia amb el primer punt, que és el debat i la votació de la Proposició no de llei sobre el grau de coneixement de les principals llengües europees i la promoció de la formació lingüística, presentada pel Grup Popular.

Té la paraula el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el procés d'unificació del mercat interior en matèria laboral representarà un obstacle per a la competència de les persones que desconguin les principals llengües dels països de la Unió. Ara per ara, la formació lingüística a casa nostra pel que fa a les principals llengües comunitàries és molt inferior a la que podem trobar en països com Dinamarca, Noruega, Suècia, Alemanya o Holanda. A hores d'ara a Catalunya només assoleixen una bona

formació en llengües comunitàries els alumnes que segueixen estudis específics, bé sigui a les escoles oficials d'idiomes o centres docents privats. La raó és molt senzilla: el sistema educatiu obligatori no ofereix una formació adient en matèria d'aprenentatge de llengües estrangeres.

Partint d'aquesta preocupació, el nostre Grup Parlamentari, al punt 1 de la Proposició no de llei a debat, demana que el Consell Executiu analitzi quina és la situació actual a Catalunya pel que fa al coneixement de les llengües europees, així com la demanda existent a la societat catalana pel que fa a aquesta formació.

Els dos punts següents, el punt 2 i el punt 3, es dirigeixen a donar resposta a la situació crítica en què es troben les escoles oficials d'idiomes, i més específicament els centres de la ciutat de Barcelona, tant per la via d'incrementar la seva oferta com per la via de crear una oferta concertada que podria facilitar als ciutadans amb menys recursos aquest tipus de formació.

La realitat és que fa poques setmanes la situació que va motivar la nostra Proposició no de llei s'ha agreujat de forma notable. Concretament, ens trobem que aquest curs les dues escoles oficials d'idiomes de la ciutat de Barcelona només podran atendre menys del 25% de les sol·licituds presentades; això suposa que vint mil persones no podran rebre aquesta formació, cosa que perjudica especialment els que no poden accedir a l'oferta educativa privada pel seu elevat cost.

El més sorprenent és que aquest col·lapse es produeix quan, segons ha declarat el director del centre de la Vall d'Hebron, el senyor Pablo Sanz, la Generalitat no ha fet créixer aquest centre tal i com les infraestructures ens permetrien. Aquesta denúncia és molt greu, ja que responsabilitza el Consell Executiu del fet que nou mil persones —més en el cas d'aquest centre— no hagin pogut ser admeses.

Per agreujar aquesta situació, a més a més, la Generalitat ha volgut retallar les dotacions de personal del centre d'aprenentatge de l'Escola Oficial d'Idiomes de Drassanes, amb la qual cosa encara dificulta més la possibilitat que persones d'economia modesta assoleixin una formació lingüística; una actuació que expressa el veritable ordre de prioritats del Consell Executiu pel que fa a la formació del nostre capital humà.

Els recursos públics destinats a aquesta formació lingüística no obligatòria no són proporcionals a la realitat de la demanda social d'aquests estudis. A més a més, ens trobem amb el fet que les dues escoles oficials d'idiomes que he posat com exemple pateixen una greu crisi, provocada tant pel desinterès de l'Administració com per accions d'aquesta que redueixen la capacitat dels serveis d'aquests centres. Per això creiem que cal aconseguir un increment de l'oferta pública que ofereixen les escoles oficials d'idiomes i evitar situacions com les que provoquen el no-aprofitament ple i integral de totes les instal·lacions del centre de la Vall d'Hebron.

Pel manifestat, el nostre Grup demana l'assentiment de la Comissió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, per posicionar-se, té la paraula el senyor Ignasi Riera..., no, perdó, el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me en aquest punt. En principi estic al cent per cent d'acord amb l'esperit de fons d'aquesta Proposició no de llei, perquè d'alguna manera reclama més inversió de l'Administració en favor d'una demanda hipotètica molt àmplia i no encara coberta.

De tota manera, jo trobo que el primer punt de la Proposició no de llei és una mica contradictori amb els altres dos, en el sentit que demana que es faci un estudi aprofundit del coneixement de les principals llengües europees dels catalans i de la demanda de la formació lingüística pel que fa als ciutadans de més de trenta-cinc anys. Vol dir que en aquest moment el coneixement exacte de la demanda no és palès, no es toca bé, i, per tant, el segon i tercer punt fan referència a un punt que no es coneix. És a dir, la demanda exacta, quina és? És molt desproporcionada l'oferta que fa el servei públic a Catalunya pel que fa a les escoles d'idiomes en relació amb l'oferta que dona també el sector públic? Aquesta és una pregunta que jo no me l'he pogut respondre.

Per tant, anuncio el vot favorable al primer punt, perquè crec que és bo conèixer exactament l'abast d'aquesta suposada o real mancança, i en els altres dos m'abstindré fins que no tingui un coneixement més ampli del primer.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Amb la tranquil·litat de comprovar que les il·lustres diputades ja poden seure també. (*Rialles.*)

Davant d'aquesta Proposició no de llei —que agraeixo al Grup proponent, per la sensibilitat que demostra per una problemàtica realment actual i activa, i a més per l'accent que ha posat en la problemàtica de les persones d'economia modesta, que no hi poden accedir—, dir que el Grup d'Iniciativa per Catalunya votarà favorablement el punt 1 i 3 d'aquesta Proposició no de llei i que s'abstindrà en el segon.

La raó em penso que és clara. En el primer punt, per les raons que ha dit també el senyor Reguant: que evidentment ens interessa saber quina és la demanda potencial. Al tercer punt, perquè en qualsevol cas..., i això aquí sí que ja ho sabem, també, pels llistats de matrícules i perquè ens han vingut a veure també els col·lectius de persones que no s'han pogut matricular a les escoles d'idiomes, i, per tant, que la creació de noves places o de nous centres oficials respon ja, des d'ara..., ja tenim dades objectives per saber que respon a una necessitat de la ciutadania. I, en canvi, perquè ens sembla que el punt 2 podria ser contradictori, justament, amb la proposta de persones d'economia modesta si no quedés ben clar com es fan aquests concerts; vull dir, la pràctica dels concerts en d'altres nivells de l'ensenyament no sempre ha resultat del tot favorable a les economies, precisament, modestes d'aquest país.

I, per tant, ens sembla que és per nosaltres prioritari insistir en el punt 1 i en el punt 3, i, la funció subsidiària dels concerts, la plantejaríem, en tot cas, quan estiguin resoltes les propostes del punt 3.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula el senyor Bosch, pel Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. Per anunciar que pels motius exposats per altres grups parlamentaris també ens abstindrem en el punt 2 i votarem també a favor del punt 1 i 3.

Cal dir que ens alegrem de l'interès que té el Grup Parlamentari Popular per la difusió de les llengües —se suposa que estrangeres— en el nostre país, i esperem que aquest interès s'estengui també als seus correligionaris d'altres zones de l'Estat cap a la llengua catalana, perquè la cultura i el coneixement de llengües ens sembla que no ha de tenir cap mena de frontera.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Jo voldria felicitar el senyor Pujol per aquesta iniciativa; compartim totalment la seva preocupació per l'ensenyament de les llengües estrangeres i el seu coneixement, tant pel que comporta d'amistat entre els pobles com pels temes econòmics i de progrés del país. Per tant, puc anunciar que votarem favorablement el punt 1, perquè estem d'acord que tot el que aporti dades sobre aquest tema és interessant, aquest estudi.

També el punt 3, perquè —com deia el senyor Ignasi Riera— no cal que tinguem el balanç tancat de totes les escoles d'idiomes; fins i tot en el cas de les noves que s'han obert aquest any, que per ser noves podrien no tenir tanta demanda, la demanda ha desbordat, però, amplíssimament, multiplicant per molt l'oferta, de tal manera que tots hem hagut d'assistir a l'espectacle del sorteig de les places entre els candidats, perquè es veu que no hi havia altres barems. Per tant, també donem suport al número 3.

En canvi, lamentant-ho molt, en el número 2 ens abstindrem; no podem votar a favor, perquè ens sembla que davant d'aquesta urgència d'obrir nous centres oficials, noves escoles oficials d'idiomes, la prioritat econòmica hauria d'anar més en aquest sentit que no pas a concertar amb escoles privades.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Vila.

El Sr. VILA I FORUNY: Gràcies, moltes gràcies, senyor president. La normativa aprovada a Catalunya en execució de la LOGSE ha comportat un nou plantejament de l'aprenentatge d'idiomes, precisament, en consideració a la demanda de formació que comporta la Unió Europea. El contingut de les disposicions que estableixen els actuals cur-

rículums determina: l'estudi obligatori d'una llengua estrangera dels vuit als setze anys, i, en cas que es cursi el batxillerat, fins als divuit anys; l'opció d'estudiar una segona llengua estrangera des dels deu anys fins als divuit anys.

El nombre total d'hores previst per a l'estudi de la llengua estrangera al cicle mitjà i superior és el següent: 175 hores per cicle, o sigui dues hores i mitja setmanals. En el supòsit que el centre introdueixi una segona llengua estrangera optativa per a l'alumne al cicle superior, el nombre d'hores serà de 140 per cicle, dues hores a la setmana. A l'educació secundària obligatòria, el nombre total d'hores assignades a la llengua estrangera és de 280, la qual cosa determina una distribució horària homogènia al llarg de l'etapa de dues hores setmanals.

Segons estableix el Decret 96/1992 i concretarà el futur decret de crèdits variables, els centres d'educació secundària hauran d'oferir obligatòriament sis crèdits variables de segona llengua estrangera, tres per cicle. Per optar a l'estudi d'aquesta segona llengua no cal demostrar un aprenentatge anterior d'aquesta, sempre que l'alumne s'incorpori en el primer crèdit.

A banda d'aquests crèdits variables, d'oferta obligada, el centre programarà d'altres crèdits variables en totes les llengües estrangeres que imparteixi. Aquestes previsions milloraran sens dubte la formació en llengües estrangeres dels nostres alumnes.

Pel que fa a l'elaboració d'estudis referents al coneixement de llengües estrangeres, l'àrea de llengües estrangeres de la Inspecció d'Ensenyament està realitzant un estudi sobre les habilitats lingüístiques dels alumnes catalans en llengües estrangeres, el qual comprèn els següents àmbits d'anàlisi: comprensió auditiva, capacitat comunicativa, comprensió lectora, expressió oral i producció escrita en els nivells superiors.

El Govern de la Generalitat és plenament conscient de la necessitat d'incrementar el nombre d'escoles oficials d'idiomes. Enguany ha entrat en funcionament una nova escola a Terrassa. Tanmateix, la programació definitiva es coneixerà abans d'acabar l'any, amb l'aprovació del mapa escolar de Catalunya. Aquest document contemplarà el nombre de centres necessaris, ja siguin de nova construcció o d'adaptació de centres assistents, per oferir una resposta satisfactòria a la demanda d'aquests ensenyaments.

En els darrers anys el Departament d'Ensenyament ha potenciat les línies d'ajuts per a intercanvis d'alumnes i de professorat entre Catalunya i la resta d'Europa, a fi de facilitar l'estudi d'altres idiomes. Igualment, s'han promociat les estades d'immersió lingüística en idiomes estrangers, especialment anglès, francès i alemany, dirigides a joves, i s'han incrementat les possibilitats de formació i perfeccionament a l'estranger dels professors de llengües estrangeres.

D'altra banda, els centres privats que imparteixen ensenyaments que no condueixen a l'obtenció d'un títol amb validesa acadèmica queden sotmesos a les normes de dret comú i, per tant, fora de l'àmbit competencial del Departament d'Ensenyament, d'acord amb l'article 24.1 de la Llei

orgànica 1/1990, de 3 d'octubre, d'ordenació general del sistema educatiu.

El Departament d'Ensenyament està estudiant també la futura creació d'una central d'exàmens per tal de racionalitzar i facilitar la superació de cursos de l'Escola Oficial d'Idiomes a través de la matrícula lliure.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup no creu pertinent donar suport a aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Anem a passar a la votació d'aquesta Proposició no de llei. La farem separatament: el punt 1, el punt 2 i el punt 3.

Vots a favor del punt 1?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt de la Proposició no de llei ha estat rebutjat per 11 vots a favor i 12 en contra.

Passem a votar el punt número 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 2 ha estat rebutjat per 1 vot a favor, 12 en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 3 de la Proposició.

A favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest punt ha estat rebutjat per 10 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

Hi ha una rectificació: la primera és 10 a favor i 12 en contra, el segon punt és 1 a favor, 12 en contra i 9 abstencions, i el tercer, 9 a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

Proposició no de llei sobre l'adequació de l'assegurança escolar al sistema educatiu vigent

Passem ara al punt 2 de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'adequació de l'assegurança escolar al sistema educatiu vigent, presentada per tots els grups parlamentaris. El senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, només per ratificar i no repetir les raons que al seu dia em varen permetre de signar aquest document.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Aquest tema ha estat presentat gràcies a la iniciativa de la senyora Carme Vidal i a la iniciativa, també, del diputat que els parla, i va sorgir d'un fet molt concret: exactament a les acaballes del mes de desembre del 1993 tenim ocasió de parlar amb una mestra de la Garrotxa que acaba de quedar vídua amb tres fills —el gran d'aquests fills estudia a la uni-

versitat de Girona—, i quan va a veure quines possibilitats té de poder cobrar alguna cosa per garantir la continuïtat dels estudis dels fills havent quedat ella vídua, resulta que la quantitat estipulada és de 14.000 pessetes —si no és exacte, ja em rectificarà la senyora Vidal— per tot l'any. És clar, tenint en compte que aquesta criatura, per anar cada dia des d'Olot fins a Girona, ja es gasta al mes una quantitat superior a aquesta.

I aleshores ens planteja el tema, ens planteja el tema, ens ho planteja per vies diferents a la senyora Vidal i a mi i, naturalment, anem a buscar la legislació vigent, i ens trobem que la legislació vigent és del juliol de 1953, i que, per tant, d'acord amb aquesta legislació, que és una legislació no actualitzada, les quantitats són exactament les que diuen els responsables de la Universitat de Girona a aquesta mare que els planteja el tema.

A partir d'aquí, donem voltes a veure què ens pot fer i ens sembla que, finalment, es pot arribar a aquest acord, que és just, que el Parlament de Catalunya insti el Govern de la Generalitat a iniciar les gestions oportunes amb el Govern de l'Estat, evidentment, per adequar aquesta normativa que provoca una situació paradoxal i, evidentment, injusta, perquè si aquesta persona hagués de comptar únicament amb els recursos d'aquesta assegurança, en cap cas no podria garantir la continuïtat dels estudis de la seva filla.

Perdonin que hagi volgut fer l'explicació, però és que em penso que no ha estat una cosa d'aquelles que ens hagi vingut via especulativa, sinó a partir d'un cas molt concret que ens va plantejar una noia que es diu Anna Juárez.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Al contrari, moltes gràcies per la seva explicació. Té, doncs, ara la paraula el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la introducció de l'assegurança escolar obligatòria va ser un avenç social que protegia els estudiants de circumstàncies fortuïtes imprevisibles, que garantia les condicions mínimes perquè aquests poguessin completar els seus estudis. Degut a l'explicació que ha fet el diputat senyor Riera, entenc que aquesta... En ser signada per tots els grups parlamentaris, tots hi estem d'acord: aquesta Proposició no de llei prosperarà i, per consegüent, jo ara em limito a dir que la votaré favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. Per manifestar també el vot favorable del nostre Grup; en tant que signant, evidentment, no podíem fer altra cosa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. La senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Evidentment, signem conjuntament aquesta Proposició no de llei; s'han donat arguments, i jo afegiria el fet que la llei per la qual es regia l'assegurança escolar és de 1953, que han passat més de quaranta anys i que en aquests quaranta anys han canviat molt les coses: d'un règim totalitari hem passat a la demo-

cràcia, i també han succeït una sèrie d'evolucions en la societat, com és, per exemple, la generalització de l'ensenyament obligatori i el major nombre d'estudiants després de l'ensenyament obligatori, a les universitats. Alhora també ha succeït el següent: que hi ha el dret generalitzat, també, per a tothom, a la Seguretat Social... Per tant, les coses han canviat i aquesta llei de l'any 53 ha quedat endarrerida. És veritat que molts estudiants poden atènyer-se a la Seguretat Social pel fet que els seus pares estan cotitzant a la Seguretat Social, però ben segur que queden persones, estudiants que viuen o pateixen situacions que no queden contemplades. Per tant, em sembla que és d'actualitat intentar que aquesta llei s'actualitzi a finals de segle i, per tant, instem el Govern que faci les gestions necessàries perquè aquesta llei es canviï.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. La senyora Vidal té la paraula.

La Sra. VIDAL: Gràcies, senyor president. Crec que no té gaire sentit que jo hi afegixi gaire res més. El senyor Riera ha explicat molt bé l'origen d'aquesta Proposició no de llei; no tindria sentit ara posar-nos a explicar les prestacions que jo crec que tots considerem, tant en la llei i el temps com pel que està significat, que són anacròniques; la senyora Torrent ja ha afegit que la societat ha canviat molt, que fins i tot ja es pot garantir la cobertura de l'assegurança d'accidents i per malalties en aquests moments a tothom; per tant, segurament que cal estudiar-ho en el sentit que l'infortuni que ha explicat el senyor Riera i altres qüestions d'aquest tipus quedin millor cobertes, però, en tot cas, jo crec que és absolutament clar que tots coincidim en el motiu i a tirar endavant aquesta proposta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada.

Passem, doncs, a la votació del punt 3 de l'ordre del dia.

Vots a favor?

Aquesta Proposició ha quedat aprovada per unanimitat.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor president, una qüestió d'ordre: és que em penso que ha dit el punt 3 de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Rectifico, sí: és el punt 2 de l'ordre del dia. El punt 2 de l'ordre del dia ha quedat aprovat per unanimitat.

Proposició no de llei sobre l'aplicació gradual de la reforma en l'ensenyament secundari obligatori (ESO)

Passem al punt 3 de l'ordre del dia. Té la paraula el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: El 4 de maig d'aquest any, en plena celebració del Ple, els grups parlamentaris vàrem signar una proposició no de llei, la qual respon totalment al que nosaltres demanàvem en aquesta proposició no de llei, és a

dir, a un estudi de l'esglaonament de l'aplicació de la reforma de l'ensenyament secundari obligatori. És per això que crec que aquesta proposició no de llei ha decaigut i, per consegüent, la retiro.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol.

Proposició no de llei sobre els criteris de subvenció a entitats d'estudiants

Passem, doncs, al punt número 4 de l'ordre del dia, que és la Proposició no de llei sobre els criteris de subvenció a entitats d'estudiants, presentada pel diputat senyor Joan Ignasi Elena, que té la paraula.

El Sr. ELENA: Senyor president, l'objectiu d'aquesta Proposició no de llei era demanar, des del Parlament de Catalunya, a la Conselleria d'Ensenyament que establís uns criteris clars i públics en relació amb l'atorgament de subvencions i d'ajuts a les associacions d'estudiants, uns criteris que, a més a més, consideràvem que havien de ser acordats..., considerem que han de ser acordats amb les mateixes associacions d'estudiants, que són les que reben aquests suports per part de la Conselleria, i també apuntàvem que entre els criteris que s'havien d'estipular, que havien de regir, hauria d'haver-hi el de la representativitat d'aquestes associacions, una mica per garantir que hi haguessin unes garanties d'imparcialitat i de racionalitat —que no dic que no existeixin, sinó que es garantissin— per part de la Conselleria a l'hora d'ajudar les associacions d'estudiants.

El cert és que una vegada presentada la Proposició no de llei i en converses amb altres grups, i en concret amb el Grup de la majoria, sembla que hi ha voluntat per part d'aquest Grup i de la mateixa Conselleria de garantir, de recollir aquest esperit de la Proposició no de llei, i en aquest sentit s'apuntava la possibilitat de fer una nova redacció d'aquesta Proposició no de llei, que, en tot cas, nosaltres assumim.

Per tant, retirem aquesta Proposició no de llei perquè en una propera reunió d'aquesta Comissió discutim amb una nova redacció, que tots hi estiguem d'acord, el que és el mateix esperit d'aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Proposició no de llei sobre la creació del Consorci d'Arqueologia de Tàrraco

Passem ara al punt cinquè de l'ordre del dia: Proposició no de llei sobre la creació del Consorci d'Arqueologia de Tàrraco, presentada pel diputat senyor Joan Maria Abelló. Senyor Abelló, té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha

volgut presentar una proposició no de llei perquè considera que en aquests moments el patrimoni monumental i arqueològic no solament de la ciutat de Tarragona, sinó el que havia estat l'antiga Tàrraco, és sens dubte el més important que en aquests moments hi ha a Catalunya d'aquesta època.

És cert que amb l'arribada dels ajuntaments democràtics i amb el restabliment de la Generalitat es varen iniciar polítiques de recuperació d'aquest patrimoni, dels seus monuments i de la gestió d'aquesta arqueologia, i per tant, en els darrers anys s'ha avançat, s'ha fet un camí important: s'ha iniciat la recuperació de la capçalera del circ romà, també s'han fet obres de recuperació i de conservació del pretori i, el que és més important, es va posar en marxa la creació del que es coneix com el Teda, l'Escola d'Arqueologia Urbana de Tarragona, que incideix en els aspectes més importants des del punt de vista del que ha de ser l'arqueologia en una ciutat d'aquest tipus.

De totes maneres, des del punt de vista del Grup Socialista, queda molt camí encara per recórrer; hi han alguns monuments que no s'han recuperat i estan en un deplorable estat, com podria ser el mateix teatre romà; fins i tot n'hi ha d'altres, com el pont del Diable, que en aquests moments es troben també en un procés de degradació important, i el que és més important des del punt de vista del Grup Socialista és que veiem necessari planificar, coordinar i impulsar totes aquestes actuacions, que en el camp de la gestió dels monuments i també en el camp de l'arqueologia hi han actuacions diverses i, fins i tot, de vegades contradictòries de diferents administracions.

Per tant, nosaltres estem convençuts que, perquè sigui possible aprofitar tots aquests recursos que en aquests moments hi han, per part de diferents administracions i les enormes possibilitats que té la gestió d'aquest patrimoni, és necessària la constitució d'un organisme autònom que gestioni aquest patrimoni arqueològic romà de Tarragona, d'una manera, diríem, global i també integral, i per tant, nosaltres creiem que la millor fórmula és un consorci.

En aquest consorci, creiem que el paper preeminent l'ha de tenir, evidentment, la Generalitat, que ha d'ostentar la presidència com a màxim organisme en la gestió d'aquestes competències, i també un paper preeminent ha de tenir l'Ajuntament de Tarragona, com a municipi que té la major part dels monuments romans i també —i és cert— que ha estat l'Ajuntament que ha desenvolupat una tasca més important, tant des del punt de vista d'inversions com de recuperació i de conservació d'aquests monuments.

De totes maneres, nosaltres creiem que en aquest consorci han d'estar altres administracions, com la Diputació de Tarragona, el Consell Comarcal, el Ministeri de Cultura, el Port Autònom..., fonamentalment per una qüestió, i és que el manteniment, la conservació i la recuperació d'aquest patrimoni necessita moltes inversions i, per tant, necessita molts diners, i és important que hi hagi participació de totes les administracions i, per tant, que es trobin implicades a l'hora de fer inversions.

També creiem que hi ha d'haver una participació dels organismes més importants des del punt de vista assessor i consultiu que hi ha a la ciutat de Tarragona, com és la Universitat Rovira i Virgili i la Reial Societat Arqueològica, i, finalment, nosaltres creiem que, com a funcions bàsiques d'aquest consorci, n'hi hauria tres: per un costat, totes les que fan referència a la difusió museística, en un paper central que ha de tenir el Museu Nacional Arqueològic de Tarragona; la segona, que faria referència a la gestió dels monuments romans —és evident: una de les parts més importants que hauria de desenvolupar—, i finalment, la tercera, que faria referència a les intervencions arqueològiques, i, per tant, la creació, finalment, d'un servei d'arqueologia urbana a Tarragona, que permetés coordinar totes aquestes qüestions.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquests són els motius que han portat el Grup Socialista a presentar una proposició no de llei que nosaltres considerem que ha estat elaborada i rigorosa, amb un únic objectiu fonamental, que és el de mantenir, conservar i recuperar, de la millor manera possible, el patrimoni arqueològic de Tarragona i les seves rodalies. Nosaltres estem convençuts que aquest patrimoni monumental és molt important, no solament per a aquelles comarques sinó per a tot Catalunya, i, per tant, aquesta és la proposta en què demanàvem el vot favorable de tots els grups parlamentaris.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, el senyor Reguant té la paraula per a posicionar-se.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per a anunciar el vot favorable, perquè entenem, senyor Abelló, que la seva proposta ha estat molt meditada, molt analitzada, i que tendeix a la superació d'alguns entestaments que es donen a altres indrets, on l'enfrontament interinstitucional dificulta la investigació i el desenvolupament de la riquesa arqueològica del sòl afectat.

En la seva Proposició no de llei, vostè, d'aquest consorci, defineix clarament els membres nats, els membres consultius, l'àmbit del territori que s'ocupa, el finançament i els objectius. Tinc la impressió que, de tenir èxit, com espero que tingui aquesta Proposició no de llei, sigui també pilot perquè en d'altres indrets es pugui arribar a aquests acords, que ajuntin esforços i es faci avançar en el sentit en què vostè ha verbalitzat la seva Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Ignasi Riera té la... Perdó, el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular ha defensat sempre el reconeixement de la protecció i la conservació del patrimoni històric i cultural, entenent que és una obligació fonamental dels poders públics.

Malgrat allò que disposa la més citada que aplicada disposició addicional cinquena de l'Estatut, la coordinació —per no dir la col·laboració— entre els òrgans amb competència en

matèria de patrimoni Estat i Generalitat ha estat sota mínims i això ha tingut i té, sens dubte, un cost en termes d'ineficàcia i d'ineficiència.

A Tarragona, com altres indrets de Catalunya amb una alta densitat de patrimoni cultural, les diferències polítiques entre les administracions territorials —Estat, autonòmica i local— ha provocat, ha fet possible una duplictat d'esforços, la qual cosa encara és més greu si tenim en compte les modestes restriccions pressupostàries en joc.

Recordem el cas de la titularitat de la torre dels Escipions, que va ser un exemple més d'aquesta manca de voluntat de consens per part de totes les administracions implicades. Però el pitjor és que no es tracta d'un cas aïllat; altres exemples els tenim a Empúries o en el monestir de Poblet, on l'actuació del Departament de Cultura de la Generalitat s'ha regit per criteris d'*orden y mando*. Entenem que aquesta manca de diàleg entre les administracions pot tenir un important cost per al nostre patrimoni.

En aquest sentit votarem a favor d'aquesta Proposició no de llei, entenent que aquest consorci d'arqueologia permetria una major coordinació institucional i un aprofitament més racional dels recursos.

Confiam que, per una vegada, la voluntat de consens per assolir un objectiu que entenem que és de tots sigui més fort que no pas els interessos que puguin tenir els partits polítics.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara sí, el senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. El 1982 va haver-hi aquí, a Barcelona, una trobada sobre polítiques culturals de la Mediterrània. Va venir l'alcalde de Nàpols; l'alcalde de Nàpols va fer una ponència extraordinària i va explicar el problema que suposa per a una ciutat com Nàpols haver d'assumir la restauració del seu patrimoni i això va arribar-ho a dir amb xifres, va dir: «Destinant tots els pressupostos ordinaris de l'Ajuntament durant deu anys, només aconseguiríem una part dels diners necessaris per restaurar o per fer un pla de restauració en deu anys del que és el patrimoni de Nàpols.» Aleshores ens va parlar, naturalment, de la necessitat de tenir diners d'altres instàncies, ens va parlar ja de la possibilitat de fons europeus per al patrimoni i ens va dir que s'havien de trobar tots els mecanismes, perquè «si no» —va dir— «allò, Nàpols acabarà essent un vell cadàver barroc». Era present a la conversa el novel·lista de la Safor i poeta, el senyor Josep Piera, que va fer un llibre esplèndid, que els recomano, que es diu *Un vell cadàver barroc*, precisament parlant de Nàpols.

Amb aquest alcalde vam visitar Roma i tot el seu entorn..., ai, vam visitar Tarragona i tot el seu entorn, i a la tornada va dir: «que algun dia no hagueu d'escriure un llibre que es digui *Un vell cadàver romà*», en el sentit de dir: «aquí, si no hi ha un ajut de totes les institucions, serà impossible fer front a la possible degradació d'un patrimoni tan important».

Per tant, és evident que donarem suport a aquesta Proposició no de llei, sabent que els costos de restauració són molt

grans, que amb el suport de totes les institucions encara faltaran diners i recursos per poder fer la restauració i la defensa del patrimoni pendent.

Recordem que nosaltres hem insistit molt, sempre que hem parlat de patrimoni, que hi ha aquell famós 1% de les obres del MOPU, que demanem que quan es fa una obra pública a Catalunya aquests diners justament vagin destinats a restauració de patrimoni a Catalunya; la quantitat és important i seria un bon ajut aquesta proposta que la Proposició no de llei contempla.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Benach té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, afegir algun element més als que ja s'han expressat, tot anunciant el nostre vot favorable.

D'entrada, voldria començar per un aspecte probablement més crític, que és en la redacció d'aquesta Proposició no de llei, i tot i que no té massa a veure amb arqueologia —en tant que s'hi esmenta en diverses ocasions—, sí que voldria lamentar l'expressió que el Grup Socialista fa quan anomena «Universitat Rovira i Virgili de Tarragona». Aquest va ser un tema polèmic al seu dia i realment un tema que va anar més enllà estrictament de la Universitat i que va afectar, d'alguna manera, diferents ciutats. I en aquest sentit lamento que aquesta redacció —tot i que això està escrit el mes d'abril—, lamento que aquesta redacció encara es mantingui, tot i que això ja ha quedat clar definitivament, però ho lamento bàsicament perquè la responsabilitat que tots plegats tenim i que tenim encara d'intentar que aquestes discrepàncies hi siguin al menys possible no es va veure reflectida per part del Grup Socialista.

Dit això, dir també pel que fa estrictament a la Proposició no de llei, pel que fa al patrimoni arqueològic de Tarragona, efectivament, en els darrers anys probablement s'ha caracteritzat molt més per enfrontaments i discrepàncies que no pas per una mena de consens, que seria interessant, i treball en equip.

També dir que el patrimoni arqueològic de Tarragona passa l'àmbit estrictament tarragoní o l'àmbit del Camp de Tarragona per esdevenir un patrimoni nacional i en aquest sentit entenc l'oportunitat i la importància que té aquesta Proposició no de llei. D'alguna manera, probablement, nosaltres, en la forma que s'ha plantejat la creació d'aquest consorci, tindríem alguna discrepància o algun matís a fer. Penso, de tota manera, que això no és important en aquests moments, sinó que prioritzem molt més el concepte i, per tant, ja no hi entraria, entre altres coses perquè intuïm que la Proposició no de llei tindrà una finalitat més aviat, doncs, dubtosa.

En tot cas, sigui com sigui, aplaudim la idea, tot i que, hi insisteixo, probablement la forma en què s'ha redactat ens hauria agradat matisar-la i també en el que seria el concepte del consorci estrictament, i per tant votarem afirmativament aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Passem ara al Grup Parlamentari de Convergència i Unió: té la paraula el senyor Carrera.

El Sr. CARRERA: Sí, gràcies, senyor president. La importància del patrimoni arquitectònic cultural monumental llegat per Roma a Tarragona i la seva comarca està —com hem pogut observar— fora de tota discussió. Aquest patrimoni és un element diferenciador de la comarca del Tarragonès respecte de les altres comarques de Catalunya i, a la vegada, determina un senyal d'identitat de la comarca del Tarragonès. Així doncs, com a representació, per la representació que ostento com a president del Consell Comarcal del Tarragonès, com a diputat del Grup de Convergència i Unió i com a ciutadà del Tarragonès, evidentment, crec d'una manera ferma que aquest patrimoni s'ha de protegir, s'ha de recuperar, s'ha de difondre, i també crec que això és una feina de tots, tant de l'Administració com d'institucions i dels mateixos ciutadans.

Això ha estat present en el sentir no solament d'aquesta generació, sinó de moltes altres generacions passades en major o menor grau d'intensitat, evidentment, però que un procés de recuperació que fa molts anys que s'inicia amb personatges emblemàtics en aquest procés de recuperació, com poden ser el doctor Serra i Vilaró, el doctor Batlle, Hauschild, o el doctor Verges, i altres institucions, com la Reial Societat Arqueològica de Tarragona, que aquest any precisament celebra el cent cinquantè aniversari de la seva fundació, crec que per la seva envergadura aquest procés de recuperació no és tan ràpid com es desitjaria i, per tant, és obvi que queda feina per fer, com sembla ser també que a l'exposició de motius així s'expressa.

El que no puc acceptar, com diu l'exposició de motius de la Proposició no de llei, és que des de l'any 1990 no s'ha fet res o s'ha fet poc, i que aquest poc que s'ha fet s'ha fet d'una manera poc reeixida i mal planificada, i per tant la situació és greu, segons diu aquesta exposició de motius. Això, ja ho dic, no ho puc acceptar perquè no és exactament aquesta la realitat.

Precisament, per posar en coneixement del que s'ha fet en aquests últims o aquests darrers anys als senyors diputats de la Comissió de Cultura —i crec que ha coincidit precisament amb el debat d'aquesta Proposició no de llei—, s'ha passat el programa d'una visita, que tinc entès que l'alcalde de Tarragona havia ofert a tots els membres d'aquesta Comissió, als quals vol mostrar personalment els avenços que en arqueologia s'han dut a terme de l'any noranta ençà gràcies a la important col·laboració de la Universitat Rovira i Virgili, així com també les investigacions i els esforços que les diferents administracions estan fent per posar en valor l'immens patrimoni romà que tenim a Tarragona i la seva rodalia.

Per millorar i intentar accelerar aquest procés de recuperació creiem útil impulsar un organisme que gestioni el patrimoni d'una forma global i integral, per la qual cosa creiem que és una condició imprescindible tenir almenys les competències sobre la gestió de la globalitat dels monuments, i això no s'ha aconseguit fins a la publicació del Reial decret 1556 d'aquest any, de 8 de juliol, publicat al DOGC del 22 de juliol, sobre l'ampliació de l'inventari de

béns immobles, que figura al Reial decret 1010/81, sobre el traspàs a la Generalitat de Catalunya en matèria de cultura.

En aquesta ampliació, hi figuren la resta de monuments romans que no estaven inclosos en aquesta llista 1.B de l'any 81, com poden ser la torre dels Escipions, l'arc de Berà, el fòrum romà, el mausoleu de Centcelles o el jaciments dels Munts.

El Govern de la Generalitat, conscient d'aquesta necessitat, està ultimant el disseny d'un Institut Nacional Català d'Arqueologia, projecte en el qual ja fa temps que s'està treballant i que englobarà un Institut d'Arqueologia de les Comarques de Tarragona, seguint una mica els antecedents d'aquests instituts que podríem considerar ja existents --a Lleida, l'Institut d'Estudis Ilerdenses; a Girona, el Centre d'Investigacions Arqueològiques de Girona, i a Barcelona, l'Institut de Prehistòria i Arqueologia--, tots ells vinculats a museus, com es preveu que també ho estigui l'Institut Nacional Català d'Arqueologia i l'Institut d'Arqueologia de les Comarques de Tarragona.

Aquests instituts tenen i tindran una composició pròpia i específica que contempli les particularitats del territori.

Pensar, doncs, en aquests moments a dissenyar un consorci d'arqueologia a Tàrraco, amb una estructuració tan detallada com proposa la Proposició no de llei podria entrar en disfuncions i conflictes tècnics amb l'Institut Nacional Català d'Arqueologia, del qual s'està ultimant el disseny funcional i orgànic, i això seria, crec, retardar la posada en marxa de l'Institut, que sens dubte persegueixen els objectius de fons que la Proposició no de llei ens esmenta.

Per tant, no creiem necessari instar el Govern a una actuació en la qual ja està treballant, i des de fa temps, i que està en vies de reeixir.

Per tot això, el Grup de Convergència i Unió votarà en contra d'aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passarem ara a la votació d'aquesta Proposició no de llei, tenint en compte que aplicarem la votació ponderada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 65 vots a favor i 70 en contra.

Passem ara... (El Sr. Cadevall demana per parlar.) Sí, senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Senyor president, demano la paraula per una qüestió d'ordre, per a una explicació.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. CADEVALL: Si tindria l'amabilitat d'explicar-nos per quin motiu aplica la votació ponderada.

El Sr. PRESIDENT: És un acord fet per la Mesa, que en el moment en què el nombre de diputats individualment comptats siguin iguals en aquesta Comissió, s'apliqui la votació ponderada. Això ha permès que el senyor Reguant formés part d'aquesta Comissió i ja s'ha fet d'altres vegades en aquesta Comissió; no és pas el primer cop.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president.

**Proposició no de llei sobre la presentació
del projecte executiu de la primera
fase del Pla director d'obres del
centre Ruiz-Jiménez,
de Palamós**

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara al proper punt de l'ordre del dia, que és el punt número 6, debat i votació de la Proposició no de llei sobre la presentació del projecte executiu de la primera fase del Pla director d'obres del centre Ruiz-Jiménez, de Palamós, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. El Col·legi Públic Ruiz-Jiménez, de Palamós, té uns dèficits de local; esmentaria entre ells que no té menjador i potser encara més important que no té aula de P-3. Recordem que, em sembla que era fa sis anys, quan era conseller el senyor Laporte ens va prometre que en tres anys es completaria aquest programa d'implantació d'aules de P-3.

Sembla també que la delegació territorial d'Ensenyament reconeixia aquesta necessitat i que havia promès que es presentaria un projecte l'any 93. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Si us plau, silenci.

El Sr. CADEVALL: És per això que l'Associació de Pares del Col·legi Públic Ruiz-Jiménez, de Palamós, ha manifestat el seu descontentament per aquests incompliments i nosaltres, recollint la preocupació de la comunitat escolar, presentem aquesta Proposició no de llei per demanar dues coses: en primer lloc, que es faci el projecte abans de l'estiu, del juny del 94, i que es comencin les obres durant les vacances del 94.

Bé, com podem comprovar --ja que aquesta Proposició no de llei va ser admesa a tràmit per la Mesa el 3 de maig--, hi ha un anacronisme, com ens hem trobat moltes altres vegades en la redacció. Jo, malgrat tot, penso que això no és important, sobretot perquè no és la primera vegada que ens hi trobem, i la mantindria a votació perquè l'esperit i l'objectiu de la Proposició és claríssimament que es facin les obres.

Ara bé, també se m'ha comunicat que sembla que el projecte està fet, i, per tant, abans de decidir definitivament si la sotmeto a votació o la retiro, m'agradaria, doncs, escoltar quines són les intencions del Govern, si el Grup de Convergència i Unió ens en pot informar abans de decidir definitivament què és el que fem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei hi han presentades unes esmenes pel Grup de Convergència i Unió: la senyora Neras té la paraula.

La Sra. NERAS: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en principi, per anunciar la retirada de les nostres dues esmenes. I, si m'ho permet, senyor president, faria, doncs, ja el posicionament per part del nostre Grup,

entre altres coses perquè em sembla, doncs, que aclarirem alguns conceptes, com deia molt bé el senyor Cadevall.

És evident que la Proposició no de llei va ser presentada, doncs, a principi de maig, i per tant, doncs, un dels seus objectius, que era que aquest projecte executiu de la primera fase del Pla director d'obres del centre Ruiz-Jiménez, de Palamós, es presentés abans de final de juny, està totalment complert.

A finals de juny el projecte estava acabat, i per part de l'arquitecte que té encarregada l'obra es va presentar ja d'una manera oficiosa al Consell Escolar del col·legi Ruiz-Jiménez, de Palamós. Oficialment, el delegat territorial d'Ensenyament de les comarques de Girona el va presentar la primera setmana de juliol.

Per tant, jo diria que posar a votació el primer punt en aquests moments no té cap sentit. En tot cas, si és per reafirmar un objectiu que vostès tenien, doncs, que això s'acomplís, penso que està totalment complert.

Pel que fa al segon punt, jo diria també que en aquests moments no té ja massa sentit, tenint en compte que les obres s'executaran..., o sigui, estan a punt d'adjudicar-se i que té previst, el Departament, que s'adjudiquin entre el mes d'octubre i novembre. El que sí que és cert és que no es podran acabar durant aquest segon semestre, tenint en compte que hi ha..., bé, que, en primer lloc, no és un projecte senzill, sinó que és un projecte que el seu pressupost puja a uns quaranta milions de pessetes, i, per tant, em sembla que cal recordar que la Llei de contractes de l'Estat dona terminis d'execució a les empreses adjudicatàries de les obres, i que per tant una obra d'aquestes característiques en cap cas podria ser acabada a finals d'any, tenint en compte que —com ho repeteixo— això s'adjudicarà el mes d'octubre, novembre.

És voluntat del Departament que aquestes obres acabin entre els mesos de febrer i març. Per tant, a mi em sembla que, dit això, queden plenament complerts l'esperit i l'objectiu d'aquesta Proposició no de llei.

En conseqüència, doncs, en tot cas, anunciaríem el nostre vot en contra, no perquè no estiguem d'acord amb el que diu la Proposició no de llei, sinó perquè pensem que l'objectiu, com deia abans, està actualment cobert.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyora diputada. Com que el senyor Cadevall ha fet les apreciacions que volia escoltar primer el posicionament de Convergència i Unió, potser, abans de passar al posicionament dels altres grups, que digués si aquestes propostes l'han convençut i retiraria, en tot cas, la Proposició no de llei. El senyor Cadevall té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Doncs, seguint les seves indicacions en la moderació del debat, manifesto que, realment, el nostre Grup retira aquesta Proposició no de llei, fent confiança a les informacions que se'ns han donat i, realment, esperant que s'executi en els terminis que s'han dit.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

**Proposició no de llei sobre les obres
d'ampliació de l'Institut de Batxillerat
Els Cendrassos, a Figueres
(Alt Empordà)**

Passem al punt 7 de l'ordre del dia, que fa referència a l'Institut de Batxillerat Els Cendrassos, a l'Alt Empordà. Té la paraula la senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Gràcies, senyor president. Com bé ha dit el senyor president, aquesta Proposició no de llei fa referència a l'Institut de Batxillerat Els Cendrassos, i fa referència en concret a la manca d'espais que puguin acollir tota la demanda que es dona en aquest institut.

D'altra banda, aprofito el fet que l'inici de curs d'aquest any ens ha demostrat un cop més que hi ha una manca de planificació per part del Departament d'Ensenyament i que no només s'ha donat en aquest cas en aquest institut de l'Alt Empordà, sinó que s'ha donat a altres indrets de Catalunya.

Aquesta Proposició no de llei va ser admesa a tràmit el mes de maig, però, com deia, té actualitat, i, per tant, crec que caldria que els diferents grups..., agrairia que els diferents grups es posicionessin favorablement respecte a aquesta Proposició no de llei, que fa referència al que he dit i que està, en concret..., la vam plantejar de la següent manera.

L'Institut de Batxillerat Els Cendrassos, de Figueres, té un problema d'espai per cobrir la demanda de places escolars. Durant el temps s'ha anat reclamant l'ampliació del centre, i el compromís dels Serveis Territorials de Girona va ser que el mes de gener d'aquest any, d'enguany, començarien les obres. Malauradament, les obres no van començar —aquest tema, com he dit avui, és vigent—, i quedaven alumnes que no tenien espais per acudir a les classes.

Per tant, creiem que és una informalitat del Departament d'Ensenyament, i, malgrat que hi va haver algun intent de poder arreglar la situació i s'oferia la possibilitat d'ubicar dos grups en un altre centre, un altre espai de la ciutat, que avui dia no es correspon exactament al que era el mes de maig, sinó que l'inici de setembre és un altre espai..., però, com deia, és d'actualitat perquè ens han fet saber, alumnes de Figueres, que s'ha donat aquesta problemàtica que el mes de maig esmentàvem com un tema que s'havia de resoldre, perquè hi havia la promesa del Departament d'Ensenyament.

Jo crec que és suficientment clar, i, per tant, demanaríem —com he manifestat abans— la votació favorable dels diferents grups perquè s'iniciessin d'immediat les obres per a l'ampliació de l'Institut de Batxillerat Els Cendrassos, de Figueres.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Hi ha presentada una esmena pel Grup Popular: el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Faré la defensa de l'esmena i, conjuntament, el posicionament del Grup. La situació que es posa de manifest en aquesta Proposició no de llei és un exemple més de la realitat dels centres que han d'implantar la reforma educativa a casa nostra. En major o menor grau, molts tenen urgents necessitats de remodelació i d'ampliació per poder oferir un servei de qualitat.

El Grup Parlamentari Popular s'ha fet ressò d'aquesta situació i veu amb preocupació que, per raons desconegudes, el conseller d'Ensenyament procedeixi a aplicar de forma general la reforma abans de disposar d'unes infraestructures, en aquest cas materials, adients per al tipus d'ensenyament que es pensa aplicar.

Votarem, doncs, a favor d'aquesta Proposició no de llei, introduint-hi una esmena de modificació pel que fa a la temporalització de la inversió necessària per a aquesta ampliació, per raons, entenc, únicament i exclusivament de tipus pressupostari. Entenem que el més correcte seria incloure aquestes obres en el projecte de pressupostos del proper exercici, ja que la pràctica ens ensenya que una proposició no de llei com aquesta –presentada el dia 27 de març, admesa a tràmit el dia 10 de maig, discutida en comissió el dia d'avui, a finals de setembre– ja no podria entrar dintre de les assignacions pressupostàries d'aquest any. I aquest és el sentit de la nostra esmena.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per dir que donaré el meu suport a aquesta Proposició no de llei, que, d'alguna manera, només és un exemple puntual d'un tipus de situació que es dona molt generalitzada; ara recordo, per exemple, l'escola pública de Cardedeu, per exemple, o en recordaríem d'altres, si tots féssim aquest esforç. Tots vostès saben que el problema de l'ensenyament amb la reforma és el problema de la manca de recursos, i que van dissociats de l'esperit i a la planificació d'aquesta, i això comporta aquests greuges comparatius que suposen per a aquests dos grups d'aquesta escola Cendrassos, de Figueres, que han de fer el curs a l'Escola d'Arts i Oficis de la mateixa localitat, i això pressuposa, doncs, un greuge comparatiu, per les molèsties que suposa per als alumnes, per als pares i per al professorat.

Per tant, jo no m'estendré a argumentar més. Només dir que s'aprova aquesta amb el desig que no se n'haguessin de presentar d'altres en aquest mateix sentit, perquè la reforma s'acompleix puntualment.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Per Iniciativa, el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. El Grup d'Iniciativa per Catalunya va presentar preguntes en la mateixa línia d'aquesta Proposició no de llei; coherentment, votarem a favor d'aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Per Esquerra Republicana, el senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. Per manifestar que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya també votarà a favor de la Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Grup de Convergència i Unió, el senyor Salvatella té la paraula.

El Sr. SALVATELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, segurament caldria explicar una mica les raons que han fet retardar sensiblement les obres d'ampliació de l'Institut Els Cendrassos. L'any 83, la senyora Maria Antònia Fages i Mir i els seus hereus van donar a l'Ajuntament de Figueres un terreny de deu mil metres quadrats al sector esmentat per a la construcció d'un grup escolar de setze unitats d'EGB. Set anys després, el 90, a partir d'un acurat estudi del mapa escolar de la ciutat, el Departament d'Ensenyament i el mateix Ajuntament acordaren que el centre educatiu en qüestió havia d'esdevenir de secundària. En els cursos 90-91 i 91-92 s'iniciaren les classes de batxiller com a aules d'extensió de l'institut Ramon Muntaner.

Pel Decret 158/92, de 6 de juliol, la Generalitat adoptà la decisió de crear un nou institut a Figueres, el projecte del qual necessitava una superfície de terreny major de la inicial. Aleshores, els esforços municipals s'encaminaren cap a l'annexió de finques veïnes, cosa difícil, i en un cas de les quals fou necessari el tràmit d'expropiació. Paral·lelament, vist que la finca original –la de deu mil metres quadrats– tenia la qualificació de bé de domini públic afecte al servei públic, i atès que era inalienable, s'aprovà alterar la seva qualificació jurídica per restar com a bé patrimonial. Això s'aconseguí el febrer del 93. Finalment, l'abril del 94, el Ple de l'Ajuntament adoptà l'acord de cedir a la Generalitat una finca, a més, d'uns cinc mil metres quadrats, adjacent a l'anterior.

Pel que fa al projecte de construcció, fou encarregat l'any 92 i va estar enllestit a principis del 93. El DOGC número 1943, del passat dia 7 de setembre, publicava l'anunci del Departament d'Ensenyament en el qual es posa a licitació l'obra de reforma i ampliació de l'Institut Els Cendrassos, de Figueres, amb un pressupost d'execució de 498.855.379 pessetes i un termini de vint-i-tres mesos.

És, per tant, totalment innecessari instar el Consell Executiu a iniciar de forma immediata les obres d'ampliació d'aquest institut, tal com planteja la Proposició no de llei del Grup Socialista. Més innecessari, òbviament, és instar la iniciació dins el proper exercici pressupostari, com proposa l'esmena del Grup Popular. De fet, no comprenc com ambdues no han estat retirades.

Convergència i Unió, doncs, votarà en contra una i altra. Força vegades la mecànica parlamentària –que té moltes virtuts, però no precisament la de la rapidesa– propicia situacions com aquesta. Alguns problemes, quan es veuen al Ple o a les comissions, ja han assolit una solució.

Per altra banda, aquesta solució del cas que ens ocupa ha presentat, com he dit, notòries dificultats: l'increment de demanda de places escolars a Figueres, com en altres poblacions, ha estat superlatiu en els últims anys. Recordo encara

aquells cursos de batxiller de deu o dotze alumnes, a l'institut vell del Ramon Muntaner, allà pels anys cinquanta. Tot això ha variat; la ciutat no és tampoc la mateixa: Figueres no s'assembla gaire, ara, a aquella urbs que definia en clau irònica Fages de Climent, «una ciutat modesta on tot es pot fer a peu, menys el darrer quilòmetre, que és costum fer-lo en cotxe».

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara la senyora Torrent té la paraula per pronunciar-se sobre l'esmena presentada pel Grup Popular.

La Sra. TORRENT: Sí, el Grup Socialista, atesa la informació que s'ha donat en aquesta sala, retira la Proposició no de llei, però abans voldria dir un seguit de qüestions.

El senyor Salvatella ens ha dit que no entén com no s'havia retirat abans. Jo voldria dir que no entenem, el Grup Socialista, per què la delegada territorial d'Ensenyament de Girona va prometre que aquestes obres començarien a l'inici d'aquest any.

I, dit això, doncs, em reafirmo que retirem aquesta Proposició no de llei, i esperem que el que se'ns ha dit avui en aquesta cambra es compleixi d'immediat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent.

**Proposició no de llei sobre la supressió
de l'escut franquista de la façana de
l'Institut de Batxillerat Salvador Vilaseca,
a Reus (Baix Camp)**

Passem ara al punt vuitè de l'ordre del dia, que tracta de l'Institut de Batxillerat Salvador Vilaseca, a Reus, presentat pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Benach té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. I no es tracta tant de l'institut de batxillerat en si, sinó més aviat d'alguna mena de guarniment poc afortunat que encara es conserva.

Ahir, en aquesta mateixa cambra, es va produir una compareixença de la Coordinadora Gai-Lesbiana de Catalunya, i en el discurs que ens van fer, d'altra banda molt interessant, i després, en les posteriors preguntes, va quedar clar que aquest és un país en què la normalització continua essent allò que encara està de moda, és a dir, hem de parlar de normalització de drets col·lectius —com, per exemple, la normalització lingüística—; parlem de la normalització en el camp de l'ensenyament —és a dir, l'ensenyament encara està evolucionant i no és encara el que hauria de ser en alguns aspectes—, i també parlem de la normalització en drets individuals, com era el cas d'ahir.

Bé, aquest és un exemple més de normalització. Dissortadament, els quaranta anys de franquisme, a part de petjades morals difícils d'esborrar, també van deixar petjades físiques i, en aquest sentit, són diverses les escampades arreu del nostre país.

Algunes d'elles es troben en forma d'escut, i aquests escuts es troben en edificis de titularitat pública. Són diversos els edificis d'administracions de l'Estat, especialment de correus, que encara guarden l'aguilot penjat, i també, dissortadament, són alguns els edificis de titularitat pública que en aquest cas corresponen a la Generalitat de Catalunya, i especialment centres d'ensenyament, que encara també guarden el símbol del franquisme per excel·lència durant quaranta anys.

Un d'aquests casos és l'institut de batxillerat Salvador Vilaseca, situat a Reus, que en la seva façana guarda aquest escut que, dissortadament, recorda èpoques gens bones de recordar. Aquest escut, tanmateix, té unes peculiaritats que cal esmentar. Aquest escut va ser fet per l'escultor —insigne escultor— reusenc Modest Gener i, per tant, diguem-ne que des del punt de vista d'algunes persones té considerat un cert valor artístic. Nosaltres no posarem en dubte això, si té valor o no té valor artístic; en tot cas, el que representa sí que està clar que no pot estar en un carrer de la ciutat de Reus i, a més a més, a la vista de tothom.

Per tant, d'alguna manera vam presentar aquesta Proposició no de llei, demanant que se suprimeix aquest escut de la façana de l'Ajuntament. Altrament, si algú considera que això té un valor artístic —cosa que, hi insisteixo, nosaltres no hi entrarem i probablement no compartiríem, però perquè no sigui dit—, doncs, que es guardi en un museu. El museu comarcal Salvador Vilaseca té prou espai i hi ha, a més a més, altres obres de Modest Gener, com perquè això sigui guardat allà, i una altra cosa serà si això s'ha d'exposar o no s'ha d'exposar, que no és el cas que ens ocupa en aquests moments. El que és important, en tot cas, és que un símbol del franquisme que desaparegui d'un carrer d'una ciutat catalana, com en d'altres ciutats es dona això.

També és important, em sembla, un segon aspecte, perquè jo, ahir, comentava amb gent vinculada amb aquest centre, doncs..., bé, en tant que hi havia una esmena de Convergència i Unió, dic: «Sembla que hi ha possibilitats que això tiri endavant», i és clar, dissortadament, probablement, doncs, la percepció que alguns alumnes en aquests moments tenen d'això ja és una percepció que nosaltres la tenim bastant diferent, i en aquest sentit una certa memòria històrica seria bona de recuperar.

El franquisme va representar, com hem dit o com s'ha dit en moltes ocasions, quaranta anys, els quaranta anys més negres d'aquest país, o més foscos, o més difícils, i és bo que això se sàpiga i es recordi, i per tant, d'alguna manera, no es tractaria només de treure tot allò que el recorda, sinó que, a més a més, d'alguna manera posar les mesures perquè això no torni a passar mai més, i que, sobretot, la joventut que puja avui dia, els alumnes que estudien en aquests centres de batxillerat tinguin molt clar el que va ser i el que no ha de ser mai més.

És per això que hem presentat aquesta Proposició no de llei i que els demanem el seu vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei hi ha presentades dues

esmenes, una pel Grup Popular i una altra per Convergència i Unió. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquestes situacions –un dels seus exemples és objecte d'aquesta Proposició no de llei–, al nostre entendre, són clarament aïllades al nostre país, on s'ha procedit a renovar tota la simbologia d'identificació corporativa de les instal·lacions públiques, siguin locals, autonòmiques o estatals. En aquest cas cal aplicar, en un termini raonable, a aquest centre les normes generals que s'apliquen en aquesta. No creiem, en tot cas, que el retard tingui cap motivació política, i entenem que ha estat un problema de manca d'agilitat administrativa que no cal magnificar.

Pel que fa a l'esmena presentada pel nostre Grup Parlamentari, considerem que, sens perjudici del senyal corporatiu de la Generalitat de Catalunya, no deixaria de ser positiva la incorporació de l'escut de la monarquia constitucional com a reflex del fet que la Generalitat de Catalunya és l'Estat a Catalunya. Creiem que d'aquesta manera aplicariem millor, per analogia o per extensió, l'esperit de la Llei estatal 39/1981, del 28 d'octubre, sobre l'ús dels símbols oficials.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té ara la paraula el senyor Gilabert.

El Sr. GILABERT: Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, qui us parla va rebre amb autèntica satisfacció l'encàrrec del portaveu de Convergència i Unió de defensar aquest vuitè punt de l'ordre del dia a la Comissió de Cultura, i dic «amb vertadera satisfacció», i quasi jo diria amb autèntic afany de reivindicació, puix que aquest diputat, durant l'espai de set anys, va viure la vergonya i l'oprobri de, cada vegada que entrava –dia a dia– a l'institut Antoni Gaudí, ara institut Salvador Vilaseca, a fer el batxillerat i el pre-universitari, de passar sota aquestes autèntiques forques caudines que representava aquest escut franquista, amb el jou i les fletxes a la façana i dalt de la porta de l'institut, a una alçària considerable com perquè els estudiants que no hi estaven d'acord no poguessin tan sols arribar a amagar aquest símbol de repressió amb pintures o altres elements prou reconeguts entre el món estudiantil.

Per tant, creiem –i així ho hem dit ja al principi– que aquesta Proposició no de llei d'Esquerra Republicana de Catalunya defensada per l'il·lustre diputat senyor Benach s'ha d'acceptar plenament. El Grup de Convergència i Unió ha presentat aquesta esmena simplement perquè el termini d'execució, que en la Proposició no de llei anava inclòs que en tres mesos la Generalitat procedeixi a retirar aquest i altres símbols del franquisme d'edificis de titularitat pública, creiem –com també ha dit l'il·lustre diputat senyor Pujol– que és més un problema d'execució administrativa o a vegades una mica d'oblit que no pas de voluntat política. Lògicament, el Govern de la Generalitat no té cap tipus de voluntat de perpetuar aquesta simbologia franquista, i entenc jo que

tant si té un caràcter artístic com si no la té, simplement no s'ha de perpetuar. Demanem nosaltres que el Grup presentant d'aquesta Proposició no de llei pugui acceptar la nostra esmena, amb la qual cosa anuncio, si el senyor president m'ho permet, que el nostre Grup votaria favorablement aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gilabert. El senyor Reguant té la paraula, ara, per posicionar-se.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, cada vegada que vaig de Palafrugell a Girona, en arribar a la capital i damunt els arcs de mig punt que hi ha en el pont que enllaça la carretera C-255 amb l'autopista, no n'hi ha una: n'hi han quatre, quatre grans àguiles, aquesta simbologia, doncs, que aquí s'està..., n'hi ha quatre.

Confesso que no m'alegra gens veure-la, i que gairebé hi passo i ni me n'adono; no he «introjectat», a partir d'aquí, cap cosa que em turmenti. En canvi, sempre m'ha preocupat molt més quan alguna vegada surten en el comportament polític ordinari aquelles reminiscències que enllacen perfectament bé algunes actituds actuals amb el franquisme sociològic, que, naturalment, no té temporalitat. Aleshores, l'eradicació d'aquest tipus de comportaments, quan es donen, això sí que em preocupa molt més; no dic que es donin: dic «quan es donen». I també em preocupa molt més quan, a voltes, es presenten algunes proposicions no de llei on s'intenta recuperar la memòria de gent que han patit el franquisme i són votades en contra per la majoria; això també em preocupa.

De totes maneres... Me n'estic anant del tema en qüestió –el senyor president em dirà que torni a la situació. Per anunciar el vot favorable, senyor president, a aquesta Proposició no de llei, i la meua intervenció ha estat per dar-li una altra dimensió; si ho he aconseguit o no és qüestió de la seva opinió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Per dir que votarem favorablement una proposició no de llei que passa d'un fet concret però que eixampla la proposta a la mesura que el Govern haurà d'aplicar a tots els edificis de la seva titularitat. Us confesso que, tal com l'hem vista, ens ha semblat perfectament bé i que la votariem amb molta tranquil·litat i, en canvi, no acabaria d'entendre el sentit de la primera de les esmenes, la del Grup Popular, i diré per què.

Em penso que del que es tracta és de substituir, de treure aquests símbols dels edificis. Ja se sap que el Govern de la Generalitat, que és constitucional, col·locarà tot els tipus de símbols constitucionals allà on cregui que els ha de col·locar, però, per proposició no de llei, encarregar-li això sembla com dubtar de la capacitat constitucional del nostre Govern, cosa que jo no faré mai. Per tant, jo votaria més tranquil·lament aquesta Proposició no de llei si no acceptés l'esmena del senyor Pujol.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Sí. Quan visito una població i trobo en algun edifici municipal algun símbol franquista no puc evitar de pensar: «Què passa en aquest ajuntament?» No? Si llavors resulta que es pot veure algun símbol franquista en un edifici que pertany al Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, és clar, un no pot evitar preguntar-se: «Què passa en el Departament d'Ensenyament?»

Jo suposo que no és per mantenir el costum que puguin seguir fent activitats de pintura els estudiants de l'època actual. Més aviat, segurament, es tracta de qüestions de negligència, de descuit, però voldria recordar que jo, fa uns anys, vaig veure fer unes preguntes al conseller d'Ensenyament, dient com era que pràcticament la meitat dels instituts de Catalunya —després de molts anys que teníem competències— seguien fent tota la documentació i la certificació únicament en llengua castellana. Bé, per tant, de vegades hi ha descuits que són importants. Per tant, hi votarem a favor.

Voldria comentar, també, l'esmena de Convergència. Evidentment, vull manifestar al Grup d'Esquerra Republicana que, tant si l'admet com si no, nosaltres votarem la seva Proposició, però el que voldria comentar era la motivació, perquè em sembla una mica curiosa. D'un cantó ens diu, en la motivació, que l'existència d'aquesta simbologia en edificis propietat del Departament d'Ensenyament de la Generalitat és pràcticament nul·la; per tant, hi ha molt poca feina, podríem dir, a complir aquesta resolució en un termini de tres mesos. I, d'altra banda, diu que per raons d'execució no pot acceptar aquest termini de tres mesos. Bé, si la incidència és realment nul·la, jo penso que l'esmena de Convergència, millor, hauria estat reduir encara el termini de tres mesos, no? De totes maneres, ja he dit que, faci el que faci el Grup d'Esquerra Republicana, trobem oportuna la Proposició i la votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per Esquerra Republicana, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. BENACH: Moltes gràcies, senyor president. Haig de confessar que el senyor Cadevall m'ha trepitjat una part del meu discurs d'ara, perquè efectivament anava a fer aquest mateix raonament que ha fet ell pel que fa a l'esmena de Convergència i Unió. El que és evident és que l'acceptarem, entre altres coses perquè això garantirà que sigui aprovada, que és el que en definitiva interessa. Per tant, amb la voluntat d'aconseguir l'aprovació d'aquesta Proposició no de llei i sobretot que aquest termini «tan curt com sigui possible» sigui efectivament curt, doncs, acceptaríem l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió.

D'altra banda, dir també que en certs moments s'ha plantejat el tema de l'agilitat administrativa. Jo només n'he fet una reflexió, ràpidament: agilitat administrativa, dinou anys després de la mort del dictador, encara hi ha símbols. Vostès s'imaginin que a Alemanya dinou anys després de finalitzada la Segona Guerra Mundial encara hi hagués alguna creu

gamma en algun edifici públic? Suposo que no s'ho imagina ningú i, per tant, doncs, sobren més comentaris.

Pel que fa a l'esmena presentada pel Grup Popular, dir que..., bé, francament, entenem que el Grup Popular s'ha equivocat de Grup, no? És a dir, si aquesta esmena l'hagués presentat Convergència i Unió o l'hagués presentat el Grup Socialista, a aquesta Proposició no de llei, probablement ells haurien pogut fer aquesta esmena, però presentant-la el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i en aquestes èpoques de manifestes lleialtats constitucionals en què precisament el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, doncs, no s'ha caracteritzat per aquesta lleialtat constitucional, no?, doncs, és difícil que puguem imaginar en cap moment admetre l'esmena en qüestió.

En tot cas, sigui com sigui, queda clar que hi ha la Constitució que hi ha; nosaltres, això, no ho podem discutir; ens agradaria canviar-ho i, amb el màxim respecte, el que sí que li podem dir és que, per a nosaltres —evidentment per a nosaltres, per al nostre Grup Parlamentari—, si traguéssim l'escut franquista i poséssim l'escut constitucional, probablement —hi insisteixo, per a nosaltres, per als altres segurament que no, però per a nosaltres—, seria sortir del foc i caure a les brases.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem, doncs, ara, a la votació de la Proposició no de llei amb l'esmena acceptada de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat aprovada per 23 vots a favor i 1 abstenció.

Proposició no de llei sobre la conservació i la restauració de la fàbrica Pujol i Baucis, d'Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat)

Passem ara al punt número 9 de l'ordre del dia, sobre la conservació i la restauració de la fàbrica Pujol i Baucis, d'Esplugues de Llobregat, presentada pel senyor Jordi Portabella. Té la paraula el senyor Bosch per defensar-la.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Proposició no de llei era —i haig de remarcar el fet d'era— un intent d'intervenir en una situació que al seu dia posava en perill una peça del patrimoni industrial i arquitectònic del nostre país. Tot i que hem fet tard. La fàbrica Pujol i Baucis, coneguda popularment amb el nom de «La Rajoleta», i que inicià les seves activitats el 1850, i que també va ser objecte de diferents ampliacions, datava, la seva estructura principal, del 1913, 1914. Era una fàbrica especialitzada en la producció d'alicats i peces ornamentals, ceràmiques, que foren utilitzades pels principals arquitectes modernistes. Representava, per a la història local d'Esplugues, el pas d'una població típicament

rural i dedicada quasi exclusivament a l'agricultura a un poble industrialitzat.

La fàbrica tancà l'any 1982 i fou adquirida per l'Ajuntament d'Esplugues com a resposta a un moviment veïnal que reclamava equipaments i espais de lleure. L'Ajuntament encarregà al Servei de Patrimoni Arquitectònic de la Diputació de Barcelona un estudi sobre les possibilitats que oferia el conjunt industrial. Els arquitectes Rafael Vilà, Lluís Cuspiñera i Andreu Bosch elaboraren una proposta d'intervenció en el conjunt industrial.

La manca evident de locals per al teixit associatiu d'Esplugues, entitats culturals, juvenils, esportives, entitats que són mostra de la vitalitat i creativitat de la ciutat i que si tenen problemes per trobar aquests locals llargament reclamats a l'Administració és en part fruit de l'especulació que existeix al voltant del sòl i, en definitiva, del preu dels habitatges i locals comercials a Esplugues..., hauria trobat en la utilització d'aquestes naus una utilització perfecta.

L'oportunitat de gaudir d'un espai gran i relativament barat on poder tenir un museu d'història de la ciutat, reclamat també des de diferents estaments de la vila i anhelat per un bon nombre de ciutadans, així com la necessitat de conservar una sèrie d'edificis valuosos per la seva representativitat històrica i un entorn agradable i difícil de trobar a Esplugues, motivaren la nostra Proposició no de llei.

També ens consta que, posteriorment, l'Ajuntament d'Esplugues va intentar trobar els mitjans econòmics per tal de conservar l'edifici de la fàbrica Pujol i Baucis. Del Govern de la Generalitat, segons l'Ajuntament, només en va rebre bones paraules. Això, però, no exculpa l'ajuntament d'haver deixat que l'edifici s'anés malmetent al pas dels anys, ja que no va rebre cap mena d'actuació prou important com per indicar la voluntat de conservació i que hauria, per exemple, significat la declaració del conjunt arquitectònic com a bé d'interès local.

Finalment, l'Ajuntament va decidir enderrocar l'edifici, conservant només algunes xemeneies i alguns forns. Immediatament també es va reactivar la pressió ciutadana per poder salvar l'edifici per a l'objectiu que hem parlat al principi.

També es van fer gestions, noves gestions amb la Generalitat, amb diferents departaments de la Generalitat, fruit de les quals el dia 11 de juliol el director general de Patrimoni Cultural va adreçar —el senyor Eduard Carbonell i Esteller— una carta a l'alcalde d'Esplugues de Llobregat, el senyor Antoni Pérez, suggerint-li que dintre de les seves competències com a municipi, com a ajuntament, seria interessant fer aquesta declaració de bé d'interès local per part de la fàbrica esmentada.

Aquesta carta, que he dit que va ser datada l'11 de juliol, va arribar una mica tard: malauradament, la fàbrica va ser enderrocada entre els dies 15 i 23 de juny d'enguany. El Govern, l'Ajuntament i fins i tot aquest Parlament hem fet tard. Tothom, oficialment, volia conservar la fàbrica i l'edifici, però al final ha estat enderrocada. Potser una mica més de coordinació o de rapidesa a fer gestions i tràmits i a tramitar

les propostes, i ara tots, segurament, podríem gaudir d'una peça arquitectònica remarcable i els habitants d'Esplugues disposarien d'uns espais utilitzables per al lleure o qualsevol altra activitat ciutadana.

A la vista d'aquest fracàs, considerem absurd posar a votació la salvació d'un edifici ja inexistent. En conseqüència, retirem aquesta Proposició no de llei, i no volem fer-ho sense deixar de fer constar la nostra queixa i preocupació pel fet que passin coses com aquestes.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, illustre senyor diputat.

En tot cas, aquesta Mesa voldria fer un aclariment sobre el tema, per què això ha estat discutit avui i no va ser discutit el mes de juny; simplement, per problemes de calendari i, en tot cas, amb l'acord de tots els portaveus d'aquesta Comissió, es va posposar una comissió el mes de juny per passar-la ara aquí.

Moltes gràcies.

Proposició no de llei sobre el traspàs i el manteniment de l'Escola Torre Marimon, de Caldes de Montbui (Vallès Oriental)

Passem ara al punt desè de l'ordre del dia, que fa referència a l'Escola Torre Marimon, de Caldes de Montbui, presentada per Esquerra Republicana. El senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. A diferència del punt anterior, ara anem a parlar d'un tema que encara hi som a temps, o almenys l'edifici i l'escola de què anem a parlar encara existeixen.

A la granja-escola Torre Marimon, que ha estat des de l'any 1922 una escola de formació agrícola i promoguda per la Mancomunitat de Catalunya, a partir de 1983 s'hi van començar a realitzar paral·lelament classes d'agroalimentació. També fins al 1939 va ser escola d'agricultura de Catalunya; després va esdevenir centre de capacitació agrària, i va passar el 1979, amb l'arribada de la democràcia als ajuntaments, a ser una escola de formació professional de primer i segon grau.

Aquest canvi va ser donat per la necessitat dels responsables de l'escola de voler enquadrar els estudis en una carrera de grau mitjà o superior. La Torre Marimon té una finca de cent quinze hectàrees i és propietat, actualment, de la Diputació de Barcelona. És l'única escola en tota la «província» —entre cometes— de Barcelona en què s'imparteixen classes de l'especialitat agro-pecuària i agroalimentària.

Des de l'any 1987 l'escola ha estat víctima d'una política que nosaltres qualifiquem de «liquidació» per part de l'Administració responsable. S'han anat minvant els serveis als alumnes, començant l'any 89 per eliminar el primer grau de formació professional; al cap de tres anys es va eliminar el règim d'internat; el curs 92-93, sense previ avís, es va deixar l'alumnat sense servei de cuina-menjador; també s'ha

anat reduint el nombre de bestiar destinat a les pràctiques. Durant el curs 93-94, la Diputació va anunciar la seva intenció de no obrir matrícules per al curs següent, cosa que durant aquest curs s'ha portat a la pràctica. Les classes han començat aquesta tardor, però sense els primers cursos, perquè no es van voler obrir les matrícules en el seu moment.

Davant d'aquesta situació i d'aquesta contínua davallada en el servei i en la qualitat de l'ensenyament, es va obrir, es va començar un treball, una lluita per part de tots els sectors implicats per tal de reaccionar i fer rectificar la institució responsable del manteniment de l'escola: els alumnes han realitzat els últims dos anys dues tancades de protesta, una de les quals va acabar amb un desallotjament violent i bastant agressiu per part dels Mossos d'Esquadra; també hi ha hagut manifestacions davant de la seu de la Diputació; els pares dels alumnes també s'han mobilitzat; el mateix Ajuntament de Caldes de Montbui, on està l'escola, va aprovar per unanimitat una declaració demanant el manteniment de l'ensenyament, i també el mateix Govern de la Generalitat, en una resposta a una pregunta escrita presentada pel nostre Grup, manifesta literalment que «el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca considera que la granja-escola Torre Marimon s'hauria d'incorporar a la xarxa de centres i escoles de capacitació agrària del Departament», i fa tota una llista dels objectius que hauria de tenir aquesta escola dintre d'aquesta xarxa de capacitació agrària del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Bé, em sembla que tothom hi està d'acord; fins i tot la Diputació considerem que d'una manera indirecta, precisament durant els dies que hi havia més repercussió de les activitats, especialment dels estudiants, en el tema de la reivindicació de l'Escola Marimon, va publicar a tota pàgina a la premsa de la comarca del Vallès Oriental uns anuncis defensant que la Diputació és una Administració local al cent per cent, o que és una institució moderna i municipalista, i que posa en marxa el seu pla de transformació. Són uns grans anuncis explicant tots els objectius que té la Diputació com a entitat municipalista.

Per tant, és obvi que no li correspon de cap manera mantenir un centre d'aquest estil i que ha de passar immediatament a la titularitat de la Generalitat de Catalunya. I el que no pot ser és que al llarg dels anys, sigui per la raó que sigui, aquesta escola es vegi cada any més escanyada en les seves possibilitats. Sembla com si la Diputació tingués interès de traspasar al seu dia cap a la Generalitat una espècie d'estructura buida o una espècie de cadàver d'escola, perquè..., possiblement, per estalviar-se algun complement a nivell de traspàs en el tema financer. Això són suposicions, evidentment, però, en tot cas, fa tota la impressió que sigui d'aquesta manera.

La proposta, la Proposició no de llei simplement el que demana és que aquest Parlament insti el Govern a aconseguir amb la màxima celeritat, sense eternitzar les gestions, el traspàs efectiu de l'Escola Torre Marimon, de Caldes de Montbui, Vallès Oriental, actualment de titularitat de la Diputació de Barcelona, amb la finalitat d'aconseguir, en tot

cas, el manteniment dels estudis que s'hi imparteixen. Aquest objectiu penso que ha de ser compartit per tots els grups, i també —com he dit— crec que està compartit per les diferents institucions afectades, tant Diputació com diferents departaments de la Generalitat.

És per això que, per intentar que no arribem tard a dir alguna cosa sobre aquest tema..., els grups parlamentaris votin a favor i instin d'aquesta manera, motivin —si cal— més del que pot estar-ho fins ara aquestes diferents institucions per traspasar aquest centre a la Generalitat i aconseguir que l'escola sigui un exemple de centre d'ensenyament agrari i que tots aquests anys de penúries o de davallada de les seves activitats es puguin recuperar amb la màxima rapidesa possible i puguem tornar a tenir, doncs, una escola agrària d'alt nivell a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Reguant, pel Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. D'acord amb l'exposició de motius feta per l'il·lustre diputat senyor Bosch, daré recolzament a la seva Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Pujol, pel Grup Popular, té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la posició del Grup Parlamentari Popular en relació amb el traspàs de competències de les diputacions provincials sempre ha estat defensar la seva reducció al nucli propi de cooperació intermunicipal. D'aquesta manera, els seus recursos es destinarien íntegrament a funcions de suport als municipis i no a finançar serveis que corresponen a l'Administració autonòmica.

No volem introduir de nou el debat sobre la legislació de transferència dels diferents serveis sectorials de les diputacions a la Generalitat, perquè el nostre plantejament és ben conegut. Lamentem que una vegada més la voluntat del Govern de Convergència i Unió d'apropiar-se dels recursos municipals de què disposen les diputacions provincials provoqui el bloqueig de les transferències. Aquesta situació de bloqueig, en tot cas, el que no pot comportar és el manteniment *sine die* d'una càrrega financera que dificulta l'exercici per a les diputacions provincials de les seves funcions essencials, i el cas de l'Escola Torre Marimon n'és un exemple més.

El nostre Grup Parlamentari entén que la Diputació de Barcelona no estigui disposada a carregar amb unes responsabilitats que no li corresponen, quan els recursos destinats al manteniment d'aquest centre s'haurien de destinar a la cooperació intermunicipal. Entenem que aquests estudis d'agroalimentària i agro-pecuària que s'imparteixen a l'Escola de Torre Marimon han de ser fomentats i consolidar-se, la qual cosa no comporta que siguin finançats per una Administració que no té cap competència en aquest àmbit i que en el fons ha exercit una funció supletòria per raons històriques.

Així, doncs, el Grup Parlamentari Popular votarà en sentit favorable aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Per Iniciativa per Catalunya, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Té tota la raó el senyor Xavier Bosch quan diu que, contra l'anacronisme no volgut d'altres proposicions, aquesta és d'una actualitat impressionant. Com que el que sotmetem a votació, que se sotmet a votació, és el text de la Proposició no de llei —és a dir que essencialment és instar el Govern a aconseguir el traspàs efectiu de l'Escola Torre Marimon, actualment de titularitat de la Diputació de Barcelona, a la Generalitat de Catalunya—, el nostre Grup òbviament votarà a favor.

Ara, em penso que en aquest cas —i com que Iniciativa per Catalunya comparteix les responsabilitats de govern a la Diputació de Barcelona— és oportú que llegeixi la nota que el Grup d'Iniciativa per Catalunya a la Diputació de Barcelona ha fet sobre aquest tema, perquè em penso que aclareix alguns termes més de la situació conflictiva, del que pot haver passat i del que s'ha de preveure de cara al futur, tant si es fa de manera immediata aquest traspàs com si no es fa. Diu així: «En relació amb el conflicte existent a l'Escola de Formació Professional Torre Marimon, de Caldes de Montbui, el grup d'Iniciativa per Catalunya a la Diputació de Barcelona vol fer constar el següent. Primer: la necessitat que l'Escola passi a dependre de la Generalitat de Catalunya forma part no solament del pla d'objectius pactat pel PSC i Iniciativa per Catalunya a la Diputació, sinó de la política de traspàsos que sempre ha defensat Iniciativa per Catalunya. Segon: en aquest marc s'estan produint negociacions entre la Direcció General de Centres del Departament d'Ensenyament de la Generalitat i l'Àrea d'Educació de la Diputació; el preacord verbal actual entre ambdues institucions es fonamenta en el següent: a) la Diputació de Barcelona procedirà al tancament progressiu de les especialitats existents a l'Escola Torre Marimon; b) el Departament d'Ensenyament crearà i autoritzarà els mòduls professionals agroalimentària i agro-pecuària a l'Institut de Caldes; c) la Diputació de Barcelona facilitarà al Departament d'Ensenyament terreny i equipament per poder realitzar les pràctiques a la finca Torre Marimon; d) el professorat funcionari de l'àrea tècnico-pràctica s'incorporarà a l'Institut de Caldes funcionalment, però orgànicament seguirà depenent de la Diputació de Barcelona; e) el Departament d'Ensenyament faria front a les despeses del professorat de la Diputació de Barcelona; f) el Departament d'Ensenyament es compromet a implantar els mòduls professionals abans esmentats en el moment de la seva publicació oficial en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, i la corresponent adaptació que es faci en el *Diari Oficial de la Generalitat*. Cal aclarir, alhora, que s'ha donat la garantia a tots els alumnes de primer, segon i tercer que puguin suspendre que podran acabar l'actual pla d'estudis a l'Escola. Tercer: aquest preacord es basa en el fet evident, atesa la legislació vigent, que la continuïtat de les especialitats que s'imparteixen a la Torre Marimon passa per la seva adscripció a l'Institut de Caldes de Montbui; la Torre Marimon continuaria essent destinada a aquests usos i per això la Di-

putació cediria el terreny i l'equipament a la Generalitat, a qui correspondria la fixació de les condicions de relació d'activitats de la Torre Marimon amb l'Institut. No hi ha cap intenció, doncs, de tancar Torre Marimon o de destinar-la a altres usos que no sigui l'ensenyament. Quart: quan es va produir el tancament dels alumnes el 4 d'abril, l'Àrea d'Educació va comunicar la seva disponibilitat de reunir-se, però quan es tornés a la normalitat; malgrat això, el dia 13 d'abril una comissió d'alumnes demanà entrevistar-se amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya i fou rebuda pel vice-president primer de la Diputació, senyor Jaume Bosch, a qui van demanar la reobertura de les negociacions; el mateix dia 13 la Comissió Executiva de la Diputació, formada pel PSC i Iniciativa per Catalunya, decidí reobrir les negociacions; el 15 d'abril, una comissió d'alumnes fou rebuda pel vice-president primer, el diputat d'Educació i la coordinadora de l'Àrea d'Educació. Cinquè: en aquesta reunió la Diputació realitzà una nova oferta de negociació als estudiants que incloïa: a) l'adopció per part de la Comissió de Govern de la Diputació d'un acord explícit indicant que la Torre Marimon no es tancaria; b) com a demostració que l'oposició..., no obrir la matrícula de primer curs no és per afavorir el tancament sinó per no retardar un any més el pas a l'Institut —cal tenir present que els nous mòduls seran de dos cursos com a màxim—, es proposa, durant el curs 94-95, realitzar cursos de garantia social per tal de mantenir una activitat equivalent al primer curs. Sisè: el Grup d'Iniciativa per Catalunya considera que la proposta presentada permetia l'acabament, amb normalitat, del curs, sense que impliqués que els alumnes abandonessin una actitud vigilant si continuaven desconfiant de les intencions de les institucions. És de lamentar, però, que de moment els alumnes no ho hagin entès així. Setè: les implicacions d'aquest procés per a Caldes de Montbui i la comarca seran del tot positives; la Torre Marimon continuarà en funcionament i l'Institut de Caldes guanyarà unes especialitats de formació professional. A més, Iniciativa per Catalunya considera que caldria avançar en el trasllat d'activitats de l'Escola Superior d'Agricultura cap a la Torre Marimon, plenament compatibles amb les funcions ja comentades, fet que suposaria que Caldes i la comarca del Vallès Oriental guanyessin un equipament universitari.»

Perdonin que potser el text era llarg, però em penso que aclariria més la intenció de la proposta que fa Iniciativa per Catalunya i, per tant, també el sentit del nostre vot.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Bé, jo voldria fer constar que cal emmarcar aquesta Proposició no de llei en una problemàtica general, que és que la Diputació, com ja s'ha dit, vol exercir les competències que li són pròpies i, en canvi, transferir competències que ve realitzant per motius històrics però que no li pertocuen —hi ha casos evidents en ensenyament i en sanitat, per exemple. Pensem que és convenient arribar a acords sobre la transferència

d'aquestes activitats, però moltes vegades aquests acords han estat més difícils del que tots voldríem. Jo voldria recordar que en el cas de l'Escola de Biblioteconomia es va poder negociar més fàcilment directament amb la Universitat de Barcelona que el que s'havia fet amb el Departament d'Ensenyament i arribar finalment a un acord de transferència. Voldria recordar que no és l'únic cas, que queden, per exemple, escoles universitàries que depenen de la Diputació i que s'hauria d'arribar realment a un acord sobre el seu futur, perquè també en el que estic totalment d'acord amb el proponent d'Esquerra Republicana és que, podríem dir, aquesta situació transitòria perjudica les institucions perquè els dona una manca de futur, i perjudica, podríem dir, l'usuari, sobretot en els casos en què es produeix un tancament d'una forma que no s'hauria volgut.

Per tant, nosaltres estem, en aquest cas, preocupats pel retard d'aquestes transferències, estem preocupats perquè no ens sembla que el Departament d'Ensenyament hagi assumit clarament la continuïtat d'aquests estudis, que són la seva responsabilitat —una resposta a una pregunta de la diputada Rosa Martí diu: «La continuïtat dels ensenyaments de formació professional d'indústries i explotacions agropecuàries que actualment imparteix l'esmentat centre docent exigeix disposar d'uns espais molt específics, etcètera.» Per tant, el que desitgem és que les negociacions sobre l'acord de cessió d'aquestes instal·lacions per poder fer les pràctiques sigui eficaç.

De totes maneres, nosaltres ens abstindrem —i amb això acabo— en aquesta Proposició, perquè tal com ha estat redactat, amb la paraula «aconseguir» i no «negociar», etcètera, ens sembla que no tradueix fidelment, podríem dir, el procés que s'està portant a terme i les dificultats que existeixen.

Ja he acabat, senyor president, i més perquè el senyor Ignasi Riera em sembla que ha explicat amb tot detall el problema específic de l'Escola.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per posicionar-se, la senyora Raurell té la paraula.

La Sra. RAURELL: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Bosch, la mateixa inquietud que els ha mogut, a vostè i al seu Grup, a presentar aquesta Proposició no de llei, amb la qual estem d'acord, la comparteix el Govern de la Generalitat i, en particular, el Departament d'Ensenyament. O sigui, estem d'acord en el contingut, però no en el desenvolupament, la qual cosa li explicaré.

El grup municipal de Caldes de Montbui té molt d'interès que la Torre Marimon també segueixi la seva trajectòria històrica, ja que és un centre emblemàtic, de reconegut prestigi en la seva tasca docent i d'investigació. Actualment, la titularitat d'aquest centre docent, com aquí s'ha dit, és de la Diputació de Barcelona, i en aquests moments s'hi continua impartint l'ensenyament de segon grau de formació professional de la branca agrària, en les especialitats d'explotacions agropecuàries i d'indústries agroalimentàries; però el fantasma del tancament de la granja-escola continua, malgrat tot, a pesar dels esforços del Departament d'Ensenyament per evitar-lo. El mes de juny de 1993, la Di-

putació de Barcelona, titular d'aquest centre docent, va comunicar verbalment al Departament d'Ensenyament la seva voluntat de tancar l'escola; en les converses subsegüents a aquesta decisió es va constatar que la Diputació únicament estava disposada a reconsiderar-la en cas que el Departament financés, mitjançant conveni, el cost dels ensenyaments impartits.

Les actuacions realitzades com a conseqüència del possible tancament de l'escola són moltes, i el senyor Bosch i el senyor Riera n'han fet ja esment; per tant, per no allargar-me, els resumiré les que jo crec que són més importants. El 17 de desembre de 1993, la Diputació de Barcelona va trametre un escrit al sots-director general dels centres docents per tal d'expressar-li la seva preocupació per la suposada paralització de les negociacions derivades del tancament del centre. El 7 de març del 94 la Diputació condiciona l'obertura de matrícula per al curs acadèmic 94-95 a la col·laboració econòmica del Departament. El 17 de març d'enguany, el conseller Marimon va respondre, tal com ha dit el senyor Bosch, a dues preguntes formulades pel senyor Bargalló, tot afirmant-li que l'interès del Govern de la Generalitat és el manteniment d'aquesta escola i de la formació que s'hi fa. El 18 del mateix mes, davant el silenci del Departament a la sol·licitud de finançament del centre, la Diputació comunicà que no obriria matrícula de primer curs. Una setmana després, la Diputació de Barcelona va plantejar realitzar una reunió amb el Departament, proposada pel Consell Escolar del centre. El 8 d'abril el Departament comunicà a la Diputació que no era possible contribuir al sosteniment dels centres de formació professional de segon grau. I el dia 20 d'abril el Grup de Convergència i Unió a la Diputació de Barcelona pregà —cito textualment— «que la Diputació de Barcelona continuï prestant els serveis de la seva dependència, com els centres de formació professional de la granja-escola de la Torre Marimon, susceptible de transferència a les administracions que l'han de succeir, mentre no siguin efectius els diferents acords de traspassos en els termes de la Llei 5/1987, de 4 d'abril, o bé s'acordi amb elles altres fórmules de cooperació que garanteixin el manteniment d'aquests serveis.» El dia 21 d'abril els Mossos d'Esquadra van desallotjar quaranta alumnes del centre que reclamaven l'obertura del període d'inscripcions —tenien tot el dret de fer-ho— per al curs 94-95; l'endemà la Diputació sol·licità al Departament que fos rebuda una representació del centre. Les diferents forces polítiques de l'Ajuntament de Caldes de Montbui van sol·licitar, el dia 25 d'abril, que s'efectués una reunió entre la Generalitat, la Diputació i el Consell Escolar del centre per cercar una solució; el mateix dia es presentà una altra moció del grup municipal d'Esquerra Republicana en què es proposava «demandar urgentment a la Diputació de Barcelona, actual propietària i responsable de la finca, la seva cessió, juntament amb els recursos que fins ara tenien consignats, al Departament d'Agricultura o al d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, i, si més, no, a l'Ajuntament de la nostra vila. Demandar, així mateix, de la dita Generalitat la inclusió de la Torre Marimon dins la xarxa es-

colar de la seva responsabilitat, i la recuperació de la resta de la finca com a equipament de recolzament de l'agricultura catalana». Aquesta Moció es va aprovar amb els vots d'Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i Convergència i Unió, i amb l'abstenció del Partit dels Socialistes. El dia 11 de maig del 94 el subdirector general de Centres Docents acceptà participar en la reunió sol·licitada per l'Ajuntament; tanmateix, no s'arribà a realitzar, perquè la Diputació manifestà no tenir cap interès a fer-la. Fent-se ressò d'aquestes demandes i manifestacions, hi hagué una petició lògica per part del Departament d'Ensenyament, el qual creia convenient que el traspàs de l'escola Torre Marimon contemplés totes les seves instal·lacions actuals.

A partir d'aquí la Proposició no de llei d'Esquerra Republicana hauria estat considerada oportuna, ja que es tracta d'una oferta educativa que convé mantenir, atès que presenta una bona demanda a la zona; precisament per l'existència d'aquest centre, la proposta del mapa escolar no n'hi va preveure la futura construcció de cap més.

Malgrat tot, arran de les darreres negociacions mantingudes amb la Diputació, ens consta, en aquests moments, la seva negativa a traspasar la titularitat del centre, donat que aquesta només s'ofereix per poder fer ús d'una part de les instal·lacions. Si és així, és del tot impossible impartir amb eficàcia els ensenyaments de segon grau de formació professional de la branca agrària, si no se'ns permet la utilització, per a pràctiques i estudis, de tots els espais, terrenys de cultiu, laboratoris i sales de pràctiques.

Conseqüentment, quan una de les parts que han d'arribar a un acord no hi juga, es fa absolutament inútil votar una proposició no de llei afirmativament, tenint en compte que el Parlament de Catalunya no té competències per a instar la Diputació a fer res.

Del que he dit es desprèn que el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Proposició no de llei, tot confiant que les negociacions entre ambdues institucions es tornin a reprendre pel bé de l'escola de la Torre Marimon.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Raurell.

Passem a la votació, doncs, d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 12 en contra i 7 abstencions.

**Proposició no de llei sobre les mesures
de seguretat a adoptar en la vila
i el mausoleu romans de Centcelles,
a Constantí (Tarragonès)**

El punt 11 de l'ordre del dia fa referència a mesures de seguretat a adoptar en la vila i el mausoleu romans de Centcelles, a Constantí. El senyor Benach té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. La Proposició no de llei aquesta es va gestar en la nova visita que diversos diputats del nostre Grup Parlamentari vam fer a aquestes instal·lacions, després de comprovar *in situ* les mancances que en aspectes de seguretat tenia tot el conjunt monumental del mausoleu romà de Centcelles. No cal fer grans explicacions, senzillament dir que en aquests moments durant sis hores al dia hi ha un vigilant, un vigilant que no disposa de telèfon ni tampoc dels més mínims elements indispensables des del punt de vista sanitari; tampoc hi ha cap mena d'element electrònic d'alarma; en definitiva, allò està absolutament i totalment desprotegit. És per això que la situació ens va motivar a preparar i presentar aquesta Proposició no de llei, amb la confiança que el Govern, el Departament de Cultura del Govern de la Generalitat, doncs, doti el mausoleu i la vila de Centcelles de les mesures de seguretat indispensables per a garantir tant la seguretat del personal encarregat i del públic visitant com també la salvaguarda dels béns que hi ha.

Aquesta és l'explicació i en aquest sentit demanem el vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. No hi ha presentada cap esmena; per tant, el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable per raons òbvies, després d'haver escoltat les aportacions del senyor Benach.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Pujol, pel Grup Popular.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, és certament preocupant que elements tan valuosos del nostre patrimoni arqueològic es trobin en una situació tan greu de desprotecció. Seria còmic si no fos pel fet que gràcies a situacions similars s'afavoreix l'espoli sistemàtic d'obres d'art i peces arqueològiques. Certament, no existeix una protecció perfecta, però l'absència de protecció és, sens dubte, la forma més eficient d'incitar a l'espoli, tot això sense comptar amb els riscos que s'hi realitzen: actes vandàlics sense cap motivació econòmica. Resulta indignant que el Departament de Cultura, coneixent els riscos, es quedi tan tranquil davant possibles robatoris o la destrucció total o parcial d'aquests béns.

Hem de dir que la cessió de les competències de gestió no és un problema només de posar un nou cartell, fer-se unes fotografies i oblidar-se de l'assumpte. Per a aquest viatge podríem haver mantingut aquest conjunt en mans de l'Estat i encara ens estalviariem diners i problemes.

Si assumim una responsabilitat, ho hem de fer a fons i amb rigor. Per tant, donarem el nostre suport a la Proposició no de llei a debat, per tal que el Consell Executiu doti el conjunt romà de la vila i mausoleu de Centcelles, al terme municipal de Constantí, de les mesures de seguretat indispensables per garantir la seguretat del personal encarregat i del públic visitant, així com la salvaguarda dels seus béns.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Hi votarem a favor, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, el senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, el nostre Grup donarà el seu suport a aquesta Proposició no de llei. Creiem que planteja un tema que afecta molts monuments d'aquest país, que és la seguretat d'aquests. Per tant, des del nostre punt de vista, creiem que la Proposició no de llei que planteja Esquerra Republicana és assenyada i que a més a més el compliment de la seguretat d'aquest monument, que té una importància cabdal per a aquelles comarques, sens dubte no representa excessius costos econòmics.

Per tant, li donarem el seu suport.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula el senyor Carrera per posicionar-se.

El Sr. CARRERA: Sí, gràcies, senyor president. Respecte a aquesta Proposició no de llei, de la qual he demanat al Grup d'Esquerra Republicana que la retiressin per la raó òbvia que tots aquests elements electrònics, d'alarma, per assegurar la salvaguarda dels béns que es contenen en el mausoleu de Centcelles, així com això del telèfon, etcètera, n'he demanat la retirada per la raó que el telèfon, que òbviament és indispensable, havia estat demanat abans ja de la formulació d'aquesta Proposició, el dia 20 d'abril de 1994, i que està en funcionament des del dia 31 de maig del 94.

Per altra banda, hi ha converses molt avançades amb una empresa, de la qual em permetran que no digui el nom, que ja ha realitzat «esponsoritzacions» d'actuacions a Centcelles per tal que doni suport econòmic al tancament perimetral de tot el recinte dintre del present any.

Així també, així mateix obra en poder de la Direcció General de Patrimoni un projecte d'instal·lació d'alarma per als edificis, que és previst de realitzar en l'exercici de 1995.

Per tots aquests motius demanava la retirada i en cas que no s'accepti la retirada d'aquesta Proposició no de llei votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Davant les explicacions del senyor Carrera, el senyor Benach es vol pronunciar?

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Jo, en tot cas, el que li voldria és demanar el número de telèfon al senyor Carrera, si em permet, per poder comprovar efectivament si això és així.

En tot cas, sigui com sigui, potser tenen telèfon, però tota la resta que es demanava a la Proposició no de llei no hi és, no hi és encara, malgrat els projectes. I és clar, és una mica allò de l'agilitat administrativa que comentàvem abans, que d'alguna manera en aquest tema el que hi ha és poca broma, perquè realment la situació d'aquest lloc, la situació al mig del camp, però a més a més prop d'una zona conflictiva, i per tant la seguretat fins i tot de les persones que visiten o que són allà és un tema especialment preocupant.

Tanmateix, doncs, fem un vot de confiança, confiem que el que vostè ha dit serà cert i ens agradaria que a més a més

ho concretés amb un termini. Si vostè és capaç de concretar amb un termini de temps no massa llarg, nosaltres estarem disposats a retirar aquesta Proposició no de llei.

El Sr. CARRERA: Bé, jo no puc ara dir exactament el termini...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Carrera té la paraula.

El Sr. CARRERA: ...però sí que el termini ampli és dintre del present any el recinte perimetral ha d'estar fet i, dintre dels pressupostos de l'any que ve, tota la instal·lació d'alarmes a l'edifici del mausoleu de Centcelles. Aquest és el compromís que puc adquirir jo en aquests moments.

El Sr. BENACH: Doncs, retirem...

El Sr. PRESIDENT: Passem doncs a votació, senyor Benach?

El Sr. BENACH: No, no, retirem la Proposició no de llei...

El Sr. PRESIDENT: Perfecte. Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. BENACH: ...perquè aquest compromís ha quedat explicitat en el temps.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies.

Proposició no de llei sobre el traspàs a la Generalitat del patrimoni arqueològic de la comarca del Tarragonès la titularitat del qual és d'altres administracions

Passem al punt número 12, sobre el traspàs a la Generalitat del patrimoni arqueològic, d'Esquerra Republicana. El senyor Benach té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, quan vam redactar aquesta Proposició no de llei es donava una situació que no és exactament ben bé la mateixa que ara. És a dir, per tant, d'alguna manera l'exposició de motius hauria de variar; no així la Proposició no de llei, el text exacte de la Proposició no de llei, que en definitiva és el que es vota, que aquest sí que continua essent plenament vàlid.

M'explicaré. En el moment de la redacció de la Proposició no de llei hi havia tres tipus de monuments romans al Tarragonès: els que eren de titularitat i gestió de la Generalitat, els que eren de titularitat de l'Estat i gestió de la Generalitat, i els que eren de titularitat i gestió de l'Estat.

Arran de l'última reunió de la Comissió Mixta de Traspàs, que es va fer el mes de juny, això va canviar. Ara en aquests moments tots són de gestió de la Generalitat, tot i que bona part encara es manté de titularitat estatal. Però, en tot cas, el que queda clar és que la gestió correspon ja a la Generalitat. Algun pas hem fet.

En tot cas, el que queda clar és que el sentit últim de la Proposició no de llei que presentava el nostre Grup Parlamentari es manté sense cap variació, malgrat que el tema de la gestió —hi insisteixo— s'hagi modificat.

Per això, d'alguna manera, entenem que la Proposició no de llei encara és vàlida i en definitiva el que plantejàvem era instar el Govern de la Generalitat a negociar amb el Govern

de l'Estat i amb altres administracions implicades, si n'hi ha, el traspàs del patrimoni arqueològic, és a dir, també d'alguna manera la titularitat.

És per aquest motiu, doncs, que mantenim aquesta Proposició no de llei i demanem el vot favorable.

EL Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Per posicionar-se, el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per dir que votaré favorable a aquesta Proposició no de llei, perquè entenc que tot el patrimoni de Catalunya ha d'estar sota la titularitat i la gestió del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres creiem que és un error introduir elements polítics en l'organització dels grans conjunts monumentals. En el cas del conjunt arqueològic de la comarca del Tarragonès la qualitat de les restes conservades exigeix un tractament diferenciat. Parlem, a més a més, de les restes de l'antiga ciutat romana de Tàrraco, de testimonis del valor de l'arc de Berà, dels Munts i de Centcelles.

Es tracta d'un conjunt que requereix una important inversió econòmica per garantir la seva explotació científica i la seva conservació. Un conjunt monumental d'aquestes característiques necessita un tractament específic per part de les administracions públiques i ha de ser assumit com un element essencial del patrimoni històric de tot l'Estat, no només de Catalunya. Si procedim a expulsar l'Administració de l'Estat de la conservació d'aquest patrimoni, com després voldrem que aquest esforç de conservació sigui compartit pel conjunt de tot l'Estat?

Certament, es podria dir que una cosa és la titularitat i una altra cosa és la gestió o la participació en la gestió. En el fons és una qüestió conceptual. Nosaltres creiem que el conjunt monumental de l'antiga Tàrraco, com passa amb Empúries, per exemple, ha de tenir també un valor per al conjunt de l'Estat i que no pot reduir-se a un problema intern de la nostra comunitat. El mateix podríem dir, en un altre ordre de coses, del Liceu de Barcelona. Creiem que quan hi ha un interès cultural que afecta el conjunt de l'Estat no és convenient actuar en un sentit exclusivista.

Una altra qüestió és si el que es pretén és, en el fons, aconseguir uns altres objectius que no tenen res a veure amb la conservació i explotació científica del patrimoni arqueològic. En tot cas, el nostre Grup Parlamentari, com ja hem mencionat en el debat d'una proposició no de llei anterior, el que defensa és precisament enfortir la cooperació interadministrativa, entre administracions, i no pas obrir conflictes de competències.

Finalment, en aquesta línia vull recordar que en el darrer Congrés Internacional d'Arqueologia Clàssica de Tarragona el veritable interès dels professionals era trobar fórmules de cooperació, d'aplicació de la famosa disposició addicional cinquena de l'Estatut, i no altra cosa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable, perquè em sembla que va en la línia de les mesures proposades a favor de l'aprofundiment de l'autogovern de Catalunya, que va proposar en el Parlament de l'Estat el meu admiradíssim company senyor Rafael Ribó, i perquè crec que, a més, aquests són vents favorables —no ja vents polítics que haurien de ser favorables— per propiciar justament l'acceleració d'aquest retorn.

Per totes aquestes raons, i perquè em penso que la cooperació interinstitucional no té res a veure amb el traspàs o no de la titularitat, evidentment donarem suport a aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Abelló, pel Grup Socialista, té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president. El nostre Grup anteriorment ha presentat una proposició no de llei en què plantejava la necessitat de la creació d'un organisme autònom —en concret parlàvem d'un consorci— que s'ocupés precisament de la recuperació, del manteniment i de la gestió de tot el patrimoni arqueològic d'aquella zona de Tarragona.

En aquesta Proposició no de llei el Grup d'Esquerra Republicana planteja algunes qüestions que són una mica més complicades del que sembla. El nostre Grup, quant a la primera part, que parla de negociar amb el Govern de l'Estat el traspàs del patrimoni arqueològic, no hi té excessives dificultats. En canvi sí que hi ha una segona part que el proponent d'Esquerra Republicana, el senyor Benach, ha dit molt de passada, però que planteja per a nosaltres un problema més complex, quan parla de «qualsevol altra administració implicada»; per tant, des del nostre punt de vista, no és una qüestió menor.

És a dir, en aquests moments hi ha patrimoni arqueològic que és titularitat municipal; en concret, a la ciutat de Tarragona n'hi ha una part important. Per tant, des del nostre punt de vista, la solució no és el traspàs d'aquest patrimoni arqueològic a la Generalitat —o sigui, nosaltres sempre hem defensat el principi de subsidiarietat—, tot el contrari, si l'està gestionant bé l'Ajuntament o qualsevol altre ajuntament que el gestioni. En canvi sí que hi hagi fórmules com les que proposàvem nosaltres, la del consorci, o d'altres tipus que permet coordinar esforços. Nosaltres no creiem que precisament per la via de la concentració de competències, en aquest cas municipals, que n'hi ha d'importants a la ciutat de Tarragona, se solucioni tota aquesta qüestió.

Per tant, des del nostre punt de vista, si es continua mantenint aquesta qüestió, que no és una qüestió menor, nosaltres no podríem votar favorablement. En tot cas, si aquesta qüestió es replanteja seria una qüestió diferent.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, el senyor Carrera té la paraula.

El Sr. CARRERA: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Govern ja està des de fa temps negociant en el marc de la Comissió Mixta de Traspasos Estat-Generalitat el patrimoni arqueològic de la comarca del Tarragonès. Fruit d'aquestes negociacions i ben recent és la publicació del Decret 1556/94, en el qual es decreta l'ampliació de la llista de béns immobles sobre els quals es transfereixen a la Generalitat de Catalunya les competències de l'Administració de l'Estat, llevat de la defensa contra l'exportació i l'espoliació i que apareix, en el Decret..., aquesta llista, perdó, apareix en el Reial decret 1010, de l'any 81.

Els nous immobles que s'afegeixen a aquesta llista, dita 1.B, entre d'altres són: el fòrum romà de Tarragona, el mausoleu romà de Centelles, l'arc de Berà, el jaciment arqueològic dels Munts i la torre dels Escipions, tots ells monuments que estan dintre de la comarca del Tarragonès. Es pot dir, doncs, que la Generalitat té la gestió de tots aquests monuments a què fa menció la Proposició no de llei presentada per Esquerra Republicana.

Sens dubte, coincidim que la política de conservació, recuperació, estudi i difusió del patrimoni es veuria millorada per la concentració de titularitat i gestió en un únic organisme públic. He de deixar constància, però, que el Govern continua treballant perquè es pugui fer efectiva aquesta titularitat de tots els monuments que estan citats en l'annex 1.B del Reial-decret 1010 i la seva ampliació. En aquest sentit, i dintre dels diferents temes en què està treballant el Govern en el marc de la Comissió Mixta, hi ha la transferència de la titularitat dels monuments abans esmentats.

És per això que no creiem necessari instar el Govern a una acció que ja es contempla dins la política de traspasos en matèria de cultura i que fins ara ha donat uns resultats força reeixits i que, per tant, el vot de Convergència i Unió a aquesta Proposició serà contrari que prosperi, i per tant anunciem el vot en contra, ni que en el fons estiguem completament d'acord amb aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. (*El Sr. Benach demana per parlar.*) Sí, el senyor Benach voldria...

El Sr. BENACH: Sí, voldria intervenir per matisar una qüestió que el senyor Abelló m'ha plantejat, en el sentit que condicionava el seu vot, m'ha semblat.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Em sembla que és una qüestió de matís, no..., jo diria que estem d'acord, en absolut..., i, si s'hi fixa vostè, del que es tracta és de negociar amb el Govern de l'Estat el traspàs del patrimoni arqueològic de la comarca del Tarragonès la titularitat del qual *encara* no li ha estat atorgada. Per tant, del que es tracta és de recuperar aquelles titularitats que són de l'Estat, i, si es demana que altres administracions hi puguin participar, no és tant per prendre'ls la titularitat, sinó, probablement, per donar-los-la.

Per tant, en aquest sentit, jo el que li puc assegurar és que nosaltres no plantejàvem en cap moment que cap titularitat

municipal fos, doncs, arrabassada a l'Ajuntament, al contrari.

El Sr. PRESIDENT: Bé, fet aquest aclariment, doncs, passem... El senyor Abelló vol...? (*Pausa.*)

Passem a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

Proposició no de llei sobre les eleccions dels consells escolars

Passem ara al punt número tretze: debat i votació de la Proposició no de llei sobre les eleccions dels consells escolars, presentada pel Grup Socialista. El senyor Joan Ignasi Elena té la paraula.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'objectiu d'aquesta Proposició no de llei és, fonamentalment, el de fomentar la participació en les properes eleccions als consells escolars. Creiem que la participació, i concretament la participació dels estudiants, ha de ser quelcom que ha de preocupar i ocupar aquest Parlament i també el Govern, i és en aquest sentit que presentem un seguit de mesures que creiem que poden facilitar, poden ajudar que hi hagi un increment de la participació dels estudiants en les properes eleccions als consells escolars.

Ara ja fa uns quants anys que es celebren eleccions als consells escolars; la participació dels diferents sectors educatius dels centres és desigual, i, en concret, creiem que la participació dels estudiants és poc satisfactòria, encara haurien de participar més, i crec que hi han d'haver mesures perquè això sigui així.

En aquest sentit és que pensem i proposem que les properes eleccions als consells escolars siguin convocades amb dos mesos d'anticipació. Pensem que això pot ajudar, pot facilitar que les associacions d'estudiants, que els diferents col·lectius que es volen presentar s'hi presentin, puguin planificar-ho; fins i tot, les persones que individualment es vulguin presentar, que ho puguin fer.

En segon lloc, que el període de celebració de les eleccions a tots els centres d'ensenyament mitjà sigui de deu dies. Fins ara ha estat celebrat en períodes molt llargs, en períodes molt dilatats, que això suposava una certa confusió, un cert caos i que no ajudava a donar informació sobre aquestes eleccions. Pensem que la reducció a deu dies és un primer pas i que la tendència ha d'anar perquè al final, d'aquí a uns anys, puguem celebrar en un mateix dia les eleccions als consells escolars a tots els centres de Catalunya.

I, finalment, un tema que considerem prou important, i és que en el termini màxim de tres dies, posterior a la celebració de les eleccions, se'n facin públics per part de la Conselleria els resultats oficials. Així com per exemple succeeix a

la universitat, que els resultats al claustre de la universitat es fan públics, es fan oficials, també creiem que és fonamental que es faci en les eleccions als consells escolars, fonamentalment també per saber quina representació tenen els diferents col·lectius que hi participen, tant de pares, com d'alumnes, com de personal no docent, i en concret, en aquest cas, molt referit al cas dels estudiants.

Totes aquestes mesures tenen com a intenció –i segur que nosaltres pensem que ajudarien en aquest sentit– que hi hagi una major participació o un major compromís, una major presència de joves, en aquest cas d'estudiants, participant a les eleccions. Partim de l'íntima convicció que l'escola, a part de prendre coneixements objectius, és una escola també d'aprendre a viure i a practicar la democràcia i que, per tant, és compromís de tots nosaltres –i de ben segur que tots hi coincidirem– que s'ha de facilitar que aquest aprenentatge i aquesta pràctica de la democràcia sigui al més universal i practicada per com més gent millor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable a aquesta Proposició no de llei del diputat senyor Joan Ignasi Elena, per entendre que pretén avançar en tres direccions: la reordenació de la metodologia de les eleccions als consells escolars, la difusió dels seus resultats i, per tant, aconseguir transparència en aquest procés, que, en conjunt, serviria per dinamitzar i motivar, probablement, l'estudiantat d'una manera més important, i, per tant, la seva participació seria més alta del que és ara.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor Pujol té la paraula, pel Grup Popular.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'aplicació de la LODE exigeix, si volem ser fidels al seu esperit, aconseguir que els diferents col·lectius representats als consells escolars estiguin informats i motivats per participar en el procés d'elecció dels seus representants.

Tot i compartint l'esperit general de la Proposició no de llei, que votarem favorablement, voldríem fer una reflexió: les raons de la baixa participació no es troben en la manca d'informació, perquè la informació existeix –encara que sempre es pot millorar. El problema és la motivació i la creença que els consells escolars no tenen competències reals, que són llocs on es parla molt, on es fa molta petita política, però que, a la pràctica, tenen poca incidència, donat que les competències són exercides pels equips de direcció.

De fet, als consells arriben unes propostes molt treballades, i, en la pràctica, la seva funció és molt decorativa però gens efectiva. Per tant, cal plantejar-se el fet que s'ha de fer alguna cosa per motivar la participació d'aquests col·lectius de pares i alumnes, tenint en compte que amb la sola informació no és suficient: cal una motivació específica, i aquesta motivació només pot incrementar-se si les associacions de

pares tenen una major corresponsabilitat en la gestió dels centres.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Votarem a favor, i esperem que els nous membres dels consells escolars puguin celebrar el desè aniversari de la LODE, precisament per replantejar la funció dels consells escolars, que a la pràctica han demostrat que els llocs on funcionen són un element de filtre i de garantia, per exemple, de la continuïtat de pràctiques pedagògiques, de les activitats extraescolars que els donen un suport que no tenen en d'altres centres i, fins i tot, de les denúncies del que puguin ser desgavells provocats o per errors de professionals o per faltes de previsions administratives.

Per tant, per totes aquestes raons, em sembla molt oportuna la proposta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Bosch té la paraula, per Esquerra Republicana.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies. Només per manifestar que Esquerra Republicana de Catalunya votarà favorablement la proposta presentada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, volem agrair la iniciativa del diputat Elena de portar aquest tema a debat, perquè això ens ajudarà a tots plegats a pensar-hi d'una manera també molt especial al mateix Departament d'Ensenyament del nostre Govern.

Dit això, valdria la pena centrar-nos que, precisament, la base de la democràcia és la participació, i aquest és –diríem– l'agraïment més fort que podem fer quan es plantegen temes de participació en el si, en el cor de la sobirania de la democràcia al nostre poble, que és el Parlament. El que no valdria és confondre quines són les funcions dels consells escolars, dels diferents nivells de consells escolars, dels consells de centre, dels consells territorials, del Consell Escolar de Catalunya. Tampoc no valdria confondre que les eleccions, per exemple, als consells territorials i al Consell Escolar de Catalunya no són eleccions de segon nivell, que vénen a conseqüència de les eleccions dels consells de centre.

És evident que la preocupació que expressava el diputat senyor Elena referida als estudiants i referida, dintre de la franja d'estudiants, això comença als actuals, encara, sisè, setè i vuitè de bàsica, en la franja que en l'ensenyament primari encara té l'educació general bàsica; segueix en la secundària, i, quan parlem de la universitat, parlem d'unes altres qüestions, no pas d'aquests consells escolars que tenen a la Proposició no de llei.

Per tant, potser –i potser dissortadament– la participació més nombrosa d'aquestes franges de participació –i no em vull oblidar professorat, no vull oblidar-me personal d'administració i serveis, no em vull oblidar titularitat de centres

en els casos de centres concertats—, la participació més nombrosa és la dels col·legials i la dels estudiants, sempre que hi hagi un animador, que acostuma sempre a ser un professional de la docència.

Més que pel resultat, segurament, en aquests centres en què el professional de la docència, el professional de l'educació se'n preocupa, més que el mateix resultat de si és en Pere o si és la Maria que és elegida com a membre al consell escolar..., precisament, en la línia que ens sembla que ens ha de preocupar a tots plegats, que és la d'ajudar a l'educació de la democràcia, que no sempre és fàcil, i no sempre és fàcil en el nostre país.

Per tant, jo diria que ara fer una detallada referència a l'article 25 del Decret 87, de l'any 86, que regula les eleccions, i després les posteriors ordres que van sortint cada any per posar la convocatòria en solfa seria, doncs, desconèixer que tots vostès, aquest tema, el segueixen, i el que sí que voldria jo deixar ben apuntat és que, primera, tots els decrets i totes les ordres són, precisament, modificables; per què?, per les necessitats que té el país de ser governat. I totes les lleis, fins i tot les lleis magnes, com puguin ser la Constitució o pugui ser l'Estatut, són modificables; aquesta és la raó de ser de la feina parlamentària: poder fer noves lleis, poder modificar les actuals quan el poble no les necessita.

Evidentment que potser la LODE s'haurà de replantejar en alguns dels seus punts, precisament un dels punts, la governabilitat de centres, que no oblidem que els consells escolars i la governabilitat dels centres van molt lligats. Jo, llavors, del que sí que estic en condicions, en nom del meu Grup Parlamentari, que dona suport al Govern a Catalunya, és de manifestar al diputat senyor Elena i a tots els membres d'aquesta Comissió la voluntat del Departament d'Ensenyament de consensuar al màxim els termes de la convocatòria de les properes eleccions als consells escolars dels centres docents; que amb aquesta finalitat, en el moment oportú, en iniciar-se el diàleg amb els representants dels diversos sectors educatius, aquest diàleg ha de servir per tenir en compte i per copsar el seu parer i per manifestar-lo amb les disposicions que desplegui la nova convocatòria de consells escolars, i, evidentment, que també el debat en el si d'aquesta Comissió serà tingut en compte pel Govern de la Generalitat.

Les llistes, evidentment..., com que no responen aquestes eleccions, la presentació de candidats..., a ser, els qui es presenten com a candidats, la majoria de vegades, membres de cap sector, de cap col·lectiu, sinó que són molt a títol individual, en definitiva, cada centre, als pocs moments d'haver-se fet l'escrutini de les eleccions en el centre en concret, són exposades a la comunitat educativa d'aquest centre les llistes amb els resultats de l'elecció en aquest centre, i evidentment que una vegada recollides per les delegacions territorials —i això a nivell de tot el Departament—..., no tres dies, sinó tres setmanes o tres mesos, costaria molt, però, en canvi, doncs, en un període de temps mínim, a cadascun dels centres, precisament, el representant del consell escolar

ha de comunicar els resultats de les eleccions, i tots nosaltres disposem d'informes en forma d'estadística de les diferents eleccions que hi han hagut per a consells escolars. I, precisament, possiblement aquests documents en forma d'estadístiques són els que deuen haver motivat la preocupació del diputat Elena i de tots els altres representants dels grups parlamentaris, i del nostre propi, a debatre aquest tema en el si de la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament.

El nostre Grup, evidentment, hi votarem en contra, tenint en compte tota aquesta explicació que acabo de fer, a la textualitat de la Proposició no de llei, amb el convenciment que el nostre Govern farà cas d'aquest debat i també del diàleg que jo m'he compromès, davant d'aquesta Comissió a manifestar que es farà.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Passem, doncs, a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 10 vots a favor i 12 en contra.

Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un programa d'ajuts econòmics als espectacles de teatre no convencional

El punt catorze de l'ordre del dia parla de l'elaboració d'un programa d'ajuts econòmics als espectacles de teatre no convencional, presentada pel Grup Socialista. El senyor Ferran té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup creu que són moltes i variades les raons que justifiquen la presentació d'una Proposició no de llei com la que hem presentat, però hi ha unes quantes raons que ens agradaria comentar aquí, en aquesta sessió.

Unes són raons de tipus cultural, de tipus històric o de tipus artístic, o si vostès els en volen dir, els en podríem dir també de «tradició històrica artística». Vostès saben molt bé que el que se'n diu «teatre no convencional», que ha estat una forma d'amagar el que jo realment volia posar, que era el *music-hall*, diuen que va tenir els seus inicis a Anglaterra ara fa aproximadament uns dos-cents anys. És a principis del segle XIX on a Anglaterra, en una sala que es deia Canterbury Hall, un senyor que es deia Charles Morton va considerar per primera vegada..., es pot dir que es va constituir el gènere en el moment que aquest senyor va cobrar entrada per veure un espectacle que anteriorment es deia «café-concert».

Nosaltres creiem que d'aquí parteix un gènere, un gènere que s'estén ràpidament per tot Europa, del qual òbviament Catalunya no queda al marge, i aquest gènere té una etapa

gloriosa que podem datar entre els anys 1880 i 1925. Tots vostès, segurament, coneixeran o han sentit parlar, o els ha agradat fins i tot, en Maurice Chevalier, la Josephine Baker, i segur que tots vostès també han sentit parlar del Palladium de Londres o de l'Olympia de París. I, com no, a Catalunya han sentit parlar, per exemple, d'El Molino. En ple cor de Barcelona, sobre una antiga cantina que es deia La Pajarera, apareix –ja estic parlant del segle passat– un local que inicialment es diu el Petit Palais, que després, més tard, es diu el Petit Moulin Rouge i que, més tard, el 1916, es diu definitivament el Moulin Rouge, local que rep la repressió del franquisme en el seu nom, que li passa a dir Molino, i li fa caure la paraula *Rouge*.

Bé, doncs, com poden veure, aquests locals, que després se li n'han anat afegint d'altres, com va ser l'Arnau o com va ser La Belle Époque, donen fe d'una determinada trajectòria, d'una determinada tradició d'aquest gènere a la nostra ciutat. Tradició que considerem que en aquests moments està passant per una seriosa crisi econòmica i que considerem –i és el motiu d'aquesta Proposició no de llei– que necessita ajut de les institucions. Això ja ho varem fer, ja ho varem sol·licitar al conseller Guitart, mitjançant preguntes orals, mitjançant preguntes escrites, i el conseller Guitart, com a argument central, ens plantejava la crisi del sector per la falta d'espectadors, per la falta de demanda de públic.

Jo, en aquest sentit, sense voler desautoritzar les opinions, evidentment, del senyor conseller, vaig intentar esbrinar unes petites dades. A l'espectacle de La Belle Époque, l'any..., del gener del 93 al desembre del 93 –sense cap tipus de subvenció pública i amb un tipus de local de les dimensions que té–, rep trenta mil espectadors; els mateixos espectadors que rep el Teatre Poliorama, amb una subvenció, com vostès saben, molt més grossa. La sala Arnau, amb l'aforament també que té, empata, per dir-ho d'alguna manera, amb el Lliure, al voltant d'uns cinquanta mil espectadors en la mateixa franja de temps.

Jo sé, evidentment, que són gèneres diferents, però constato que un teatre és ajudat i un altre teatre, no; que un públic és primat, un determinat públic, tipus de públic, és primat, i un altre no. Podem argumentar, segurament, sobre la qualitat artística o sobre el substrat cultural que hi ha en una manifestació o en una altra; hi ha persones que despresigien aquest tipus de teatre i el consideren un gènere vulgar, però en aquest sentit a mi m'agradaria comentar-los algunes coses que va dir un poeta, Joan Brossa, respecte a això. Recordin vostès que quan Joan Brossa va ser designat poeta del mes, el que va fer va ser demanar al conseller Guitart que l'acompanyés al *music-hall*, que l'acompanyés a La Belle Époque, i allí el senyor Joan Brossa va fer una encesa de defensa d'aquest gènere i li va dir –i permetin-me que llegeixi– al conseller: «Vet aquí l'únic teatre musical que ens reté a Barcelona. Té el rellogge a l'hora present, el *music-hall* sap fondre en un tot viu la nit i el dia; quina muntanya d'espectacle pot igualar la màgia d'aquesta festa?»

Doncs, això que deia, senyores i senyors diputats, el poeta Joan Brossa en aquests moments considerem que està en

perill. Hi ha altres raons, òbviament, que no són sols aquestes del gènere; hi ha altres raons que també es comenten a l'exposició de motius d'aquesta Proposició no de llei, que són raons empresarials, que són raons laborals, perquè són moltes les famílies que directament o indirectament giren al voltant d'aquest món, d'aquest sector, d'aquest espectacle. Pensen vostès que no és un teatre *normal*, sinó que aquí hi ha cambrers, que aquí hi ha més maquilladores, més ballarines, més músics, més tècnics de so que en altres, en moltes altres manifestacions teatrals, on un actor o dos o tres actors omplen l'escena i omplen, poden fer funcionar el teatre.

Doncs, molt bé, com diem, és un teatre no convencional; d'aquí també que els costos de producció siguin més elevats i que les necessitats d'ajudar el sector siguin més clares. Hi ha altres raons; jo no m'hi estendré. Hi ha una raó òbvia, d'oferta cultural, d'oferta lúdica, plural, per a la ciutat en la qual estem, i que jo penso que ha de tenir lloc, aquesta oferta, perquè, si no, tindríem un sentit restrictiu del que és la cultura. I, després, hi ha una altra raó, des d'una òptica de ciutat, de prestigi de ciutat: Barcelona, la capital de Catalunya, és una ciutat que presumeix de vida nocturna; és una ciutat que està –i que creiem que ha de continuar estant– a l'alçada que està Londres, o que està Nova York, o que està París, en aquest aspecte, i nosaltres creiem, senyores i senyors diputats, que és el Govern de Catalunya que també ha de facilitar que això es pugui continuar produint i en aquest sentit és en el que nosaltres els hem presentat una Proposició no de llei perquè, si vostès ho creuen convenient, la votin, de tal manera que aquest espectacle, aquesta trajectòria, aquesta «llum de la nit de Barcelona», per exemple, no s'apagui.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'haver escoltat de manera embaudida l'exposició que ha fet l'il·lustre diputat senyor Ferran, només puc anunciar el meu vot favorable, perquè penso que el dia que Barcelona perdi el seu darrer *music-hall* –dit cafè-teatre, dit com li vulguin dir–, haurà perdut algun trosset d'ella mateixa. Perquè, mirin, a part de tot el que ha dit el diputat Ferran, també en el *music-hall*, i per què no dir-ho?, els artistes escenifiquen aspectes de nosaltres mateixos que, aferrats a la norma convencional, moltes vegades tenim reprimits, i ells són capaços de verbalitzar, de manifestar, d'expressar allò que a voltes a nosaltres ens agradaria protagonitzar, però que no ens hi atrevim. Diguéssim, dit d'aquesta manera, i no per allargar-me, perquè m'agradaria fer-ho, però crec que no és el moment ni el lloc, el musical té tant dret com qualsevol altre teatre a rebre l'impuls que li correspon de l'Administració –en aquest cas del Departament de Cultura– perquè no mori a Barcelona. El meu vot és un vot realment convençut.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Pujol, pel Grup Popular, té ara la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo no sé, però jo tinc entès que no hi ha antecedents que el teatre de *music-hall* i el cabaret hagin necessitat l'ajut de les administracions per atreure el públic; en tot cas, hi pot haver complicat el problema, devem d'estar davant d'alguna altra situació i potser s'haurien de buscar algunes formes, les quals... Jo només deixo constància que, fins ara —fins ara—, no n'hi ha hagut. A París, per exemple, a Londres, a Nova York —per posar uns exemples—, aquests espectacles són autosuficients, perquè tenen sempre un públic garantit. Potser aquí també teníem el públic garantit i ara, en aquests moments, o fa un temps, no l'hi tenim. Forma part d'una oferta, el públic, que caracteritza aquestes grans metròpolis, i en principi funcionen molt bé, tot i que poden existir empreses concretes que tinguin problemes de gestió. No es pot parlar d'una crisi de teatre de varietats que, a més, caldria debatre si es pot qualificar de no convencional; ja ha dit el diputat socialista, m'ha semblat, que la paraula tampoc li agradava, però que no emprava la paraula en anglès. Jo crec que, a més, caldria debatre si es pot qualificar, per la senzilla raó que hi ha empreses i teatres que fa més d'un segle que funcionen a Europa, de forma més o menys continuada. Llavors, potser sí que seria necessari saber o tenir un estudi o..., he de reconèixer que nosaltres desconexim la problemàtica d'aquests teatres.

El Moulin Rouge, per exemple, de París, no va deixar de funcionar ni durant l'ocupació alemanya, durant la Segona Guerra Mundial, i és una institució venerable i molt convencional de la cultura francesa. En conseqüència, aquesta petició, creiem, és una mica..., no diré exagerada, perquè desconexim..., i el diputat socialista sembla que ha tingut les conversacions precises i adequades per poder fer aquesta Proposició no de llei, de persones que estan al món del *music-hall*, però, vull dir, hi ha moltes empreses que tenen dificultats concretes... Ens referim al Teatro Apolo, ens referim a les empreses Colsada... Creiem que, honestament, no es pot dir que aquest sector teatral estigui en crisi, si no és que les dades que ara hi ha i els motius que han aparegut, doncs, puguin canviar aquesta forma tradicional de veure-ho.

Nosaltres no votarem en contra aquesta Proposició no de llei, perquè entenem que no dominem el tema, però sí que ens hi abstindrem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Ignasi Riera, d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Jo recordo que fa exactament cinc anys una ciutat catalana va dedicar un carrer, un carrer nou de trınca, a una *vedette* de *music-hall* que havia triomfat precisament al Molino. Allò va portar un cert problema, perquè els noms inicialment..., inicialment el carrer portava el nom d'un general, i una proposta d'un sector de la ciutadania era que el nom anés a parar a un bisbe. La decisió salomònica va ser que ni general ni bisbe, sinó que el carrer anava destinat a Matti

Mont, que era el nom artístic de la senyora Matilde Montcu-sí, i una famosa i reconeguda actriu del Molino.

Jo, en aquests moments, el que no els vull explicar —per no enverinar la situació— és la reacció dels grups municipals davant d'aquella proposta, perquè es veuria que, de vegades, també hi ha memòries històriques que no sempre afavoririen donar suport a aquesta Proposició no de llei que ja dic que nosaltres sí que el donarem. Arran d'aquell nomenament d'aquell carrer, hi va haver un acte a Barcelona, organitzat conjuntament pel Molino, l'Arnau i l'Apolo, en el qual van prendre la paraula La Maña, l'Amparo Moreno i el diputat que els parla, no com a diputat, evidentment... (*rialles*), ni com a *vedette* del *music-hall*, i en aquell marc es va fer... De tota manera, l'explicació d'una enquesta interessant, que era l'enquesta sobre el reconeixement d'aquests locals com a identificadors de la ciutat i, en canvi —i en això sento discrepar del que ha dit el senyor Pujol, del Grup Popular—, en canvi, de la diferència de tractament que rebien aquests locals aquí i fora d'aquí, que tenien exempcions fiscals importants i tenien subvencions directes i indirectes, en el cas concret de Londres, de París i companyia.

Allà es va prendre l'acord, aquell dia, d'adreçar-nos als responsables de la ciutat de Barcelona perquè, evidentment, fessin un suport efectiu a aquests locals. Quan jo dic que donarem el suport a aquesta Proposició no de llei, m'ofereixo també a anar amb el senyor Joan Ferran a parlar amb els responsables de l'Ajuntament de Barcelona perquè, amb la mateixa generositat que demanem al Govern de la Generalitat, doni també tot aquest suport en forma de subvencions i d'exempcions a l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. El *music-hall*, cabaret, cafè-teatre o teatre no convencional, com s'ha dit —que, de fet, no hi ha un nom encara establert, o no hi ha un nom que tothom utilitzi de la mateixa manera— és una expressió popular de cultura, de la cultura popular, al nostre parer, fortament arrelada al nostre país. Sense que en aquests moments sigui una època d'or d'aquest gènere, aquest tipus de teatres han anat sobrevivint i superant la major part de les dificultats; almenys encara avui dia podem dir que són vius i que existeixen. Tot això, com s'ha dit també, està fet sense el mínim suport institucional, sempre a partir de l'estricta suport del públic, i de fet el suport institucional no és estrany que no hi sigui; de fet, el Govern de la Generalitat no ens estranya gaire el poc interès a abonar un tipus de cultura que no crec que s'adigui gaire amb certes ideologies que predominen en aquest Govern, ni tampoc el fet que aquest tipus de teatre es fa —gairebé tot, per no dir tot— en castellà, cosa que..., segons la doctrina que fan servir alguns regidors de Convergència i Unió avui dia, qui no ha nascut a Catalunya no pot ni tan sols opinar sobre temes catalans. Per tant, se suposa que *vedettes*, *boys*, músics i tot la gent que

treballa en aquest gènere possiblement no existeixen a la Catalunya oficial.

Lamentablement, els cabarets tenen moltes coses en contra i no hem d'oblidar també la manca de públic, que també —com s'ha dit— afecta la totalitat del món de l'espectacle.

Per tant, simplement per reclamar aquesta igualtat d'oportunitats per part de tota mena d'espectacles, que si uns reben ajudes els altres també han de poder-hi optar, nosaltres, d'una forma absolutament convençuts, donem suport a aquesta Proposició no de llei que presenta el Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. El senyor Salvatella té ara la paraula per Convergència i Unió.

El Sr. SALVATELLA: Sí, moltes gràcies, senyor president. Des que ara fa més o menys cent anys els professionals de l'espectacle es van establir a l'avinguda del Paral·lel, aquest teatre que la Proposició anomena eufemísticament «no-convencional» ha experimentat una vida irregular, moments de crisi, altres moments d'apogeu...

El *music-hall*, com tota oferta lúdico-artística, depèn de la resposta del públic, i aquest està subjecte a modes i canvis conjunturals d'interessos i de costums. Es tracta, però, sí encara, d'un somni per a molta gent, d'un somni de lluentons daurats i motlures de guix que es resisteix a morir.

La Proposició no de llei presentada pel Grup Socialista pretén establir un programa específic d'ajuts econòmics dedicat a aquests gèneres i a aquests locals. I a nosaltres, que valorem com cal la importància d'aquests espectacles en la vida nocturna d'una gran ciutat, com és Barcelona, ens sembla innecessària la proposta. El senyor Reguant parlava abans de la igualtat d'oportunitats. Aquest gènere, com qualsevol altre, es pot acollir a les convocatòries anuals de subvencions del Departament de Cultura, com determina l'ordre del 13 de setembre del 93. Les modalitats d'ajut es refereixen a companyies de teatre, a produccions unitàries, a sales, a empreses, a entitats per a activitats teatrals, tot això dins el camp professional, i estan per tant obertes a tothom, amb unes subvencions que tenen un sostre del 50% del pressupost.

Aquest criteri global i no discriminatori entre gèneres el podem aplicar a totes les manifestacions culturals i artístiques. En les arts plàstiques, per exemple, no s'afavoreixen unes tendències específiques. En l'àmbit de les lletres i del llibre es dona suport a l'edició, a les traduccions i a la promoció d'escriptors, però no a un gènere determinat, és a dir, no hi ha convocatòries d'ajuts específics per a la poesia, per a la novel·la, per a la dramaturgia. De manera semblant, en l'àrea de música, on s'impulsa la creació de plataformes i formacions estables —podríem posar com a exemples el Mercat de Música Viva de Vic, el Centre Ressonans— que inclouen tots els gèneres: clàssica, cançó d'autor, jazz, rock, etcètera. I així pel que fa a la dansa, i òbviament també en l'àmbit teatral.

Per altra banda, una actuació com la que planteja la Proposició presentada comportaria un increment de despesa

considerable a càrrec dels pressupostos, ja que caldria articular diverses línies d'ajuts per als diferents tipus de gèneres existents a Catalunya. Quantes i quines? Aquesta és una qüestió. Arribaríem a una absurda situació, tal vegada de confrontació entre uns i altres. Afegim-hi, a més, que tampoc no és el millor moment per a propostes de caràcter expansiu del pressupost.

Certament, tots els gèneres són possibles i desitjables. Esperem que els que han estat motiu de debat avui i aquí segueixin ben vius en el futur impacte multicolor de la nit barcelonina. Per aquests motius, el nostre Grup no pot donar suport a la Proposició del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem ara, doncs, a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

Proposicions no de llei sobre l'elaboració d'uns estudis per a avaluar la situació del sector del doblatge a Catalunya

Passem ara al punt quinze de l'ordre del dia, que és una Proposició no de llei sobre l'elaboració d'uns estudis per avaluar la situació del sector del doblatge a Catalunya, presentada conjuntament pel Grup d'Iniciativa i el Grup de Convergència i Unió. El senyor Ignasi Riera té la paraula per presentar-la.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Jo volia donar la paraula al diputat més jove, per allò de..., però en tot cas només per explicar —perquè després he vist que hi ha una proposició no de llei de redactat molt similar, del Grup Socialista—, per explicar d'on ve també aquesta proposició no de llei.

Si ho recorden, l'estiu..., no l'estiu d'enguany, sinó de l'any anterior, va haver-hi una tancada de gent relacionada amb el sector del doblatge a Catalunya. El problema venia d'un increment de les feines de doblatge, però alhora d'una qüestió greu d'intrusisme professional en el món del doblatge a Catalunya. Arran sobretot de l'aparició de les televisions privades i de l'increment de telesèries, etcètera, en lloc de treballar a partir dels professionals del doblatge —feina no gens senzilla— es va començar a treballar amb gent que no tenia ni la capacitat, ni les tècniques, ni els estudis necessaris per fer bon doblatge.

Això plantejava problemes greus, perquè en aquests moments Catalunya, gràcies a TV3, al Canal 33 i a la televisió de Sant Cugat, ha incrementat i de molt el nombre de telefilms, telesèries, etcètera, que han hagut de ser doblats. Per tant, es tractava d'un sector important, d'un sector molt rela-

cionat amb la indústria cinematogràfica i d'un sector que pot influir molt directament en tot això que sempre diem, per exemple, en la difusió d'una certa fonètica erràtica o no en el món del català, i per tant d'una influència determinant en la manera de parlar, de dir i de fer d'una quantitat important de la població de Catalunya en el futur.

Quan vam presentar una primera proposició no de llei, que a última hora vam retirar a partir d'un suggeriment del senyor Campuzano, perquè ens van dir: «En presentarem una conjuntament», el que tractàvem era d'insistir que no hi ha o no hi havia, o hi havia hagut un cert monopoli en el món del doblatge. Es tractava de desmentir aquest monopoli, de dir que els treballadors de doblatge estan representats en aquests moments per més d'un sindicat de dobladors, cosa que no semblava clara —en aquell moment només hi havia..., l'Administració només parlava amb un únic sindicat de dobladors—, que justament l'escissió d'un d'aquests sindicats de personatges especialitzats en el món del doblatge va venir pel fet català, per l'atenció específica que s'havia de donar als dobladors en català per la problemàtica que això comportava i per l'increment de feina que aquest sector tenia, i —ho repeteixo— també perquè alhora, conjuntament, es tractava de lluitar contra l'intrusisme professional.

Per tant, la Proposició no de llei va acabar tenint un text jo diria relativament simple: «El Parlament de Catalunya reconeix el nivell de qualitat i prestigi professional que té el sector del doblatge a Catalunya» —no els dic que quan hi ha una monografia de Fèlix Fanés sobre Cifesa, en tant que gran productora de cinema espanyol durant molts anys, ja parla aleshores del grau de professionalitat dels dobladors, en aquell cas, evidentment, per pel·lícules en llengua castellana que hi havia a Catalunya—, «així com per la seva importància per al procés de normalització lingüística del català de consum àudio-visual. Insta el Govern de la Generalitat a realitzar els estudis oportuns que permetin avaluar la situació del sector de doblatge a Catalunya en el marc del panorama àudio-visual actual en el termini més breu possible.»

Insisteixo que no és una qüestió menor ni pel que fa a la indústria del vídeo i de l'àudio-visual a Catalunya ni pel que fa a les garanties de futur de quin serà el català i el castellà, o les diferents llengües que siguin objecte de doblatge de consum multitudinari en el futur d'aquest país.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. És que el senyor Campuzano vol afegir-hi alguna cosa?

El Sr. CAMPUZANO: Sí, jo per exemple suggeriria també, senyor president, que aprofitéssim per discutir el text de la proposta socialista i féssim tots una sola intervenció per a la mateixa problemàtica.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Campuzano. Jo volia esperar que fos el seu torn, perquè ells decidissin què és el que pretenen fer amb el seu text.

El Sr. CAMPUZANO: D'acord. Jo afegiria només als comentaris del senyor Riera, que compartim absolutament, que evidentment a aquesta problemàtica s'hi afegeixen moltíssimes especificitats derivades del col·lectiu de professio-

nals que treballen en aquest àmbit, un col·lectiu de professionals que segurament s'escapen dels col·lectius de professionals que tenen unes legislacions molt més específiques i que, per tant, quan estem parlant de la problemàtica del món dels dobladors també estem parlant molt específicament d'una problemàtica de tipus laboral, que va provocar bona part de la vaga que es va produir fa uns mesos.

Que estem parlant d'un sector amb una tradició molt important en el nostre país, fins i tot d'abans de la recuperació de les llibertats i la democràcia; un sector que va tenir un *boom* molt important arran de l'aparició del conjunt de les televisions, tant les del nostre país com també de les privades, un *boom* que després per circumstàncies ben diverses va entrar en crisi; un sector que a més a més ve molt condicionat perquè en aquests moments, derivat també d'aquestes mancances d'ordre laboral, ens trobem amb uns nivells de competència que jo podria qualificar de deslleial en d'altres territoris de l'Estat —recordem la problemàtica del doblatge a Galícia, que es va produir en plena vaga dels dobladors a Catalunya—, i en un moment en el qual a més a més sembla ser que en funció d'aquesta crisi econòmica el que estan primant són actituds que podríem qualificar certament d'insolidàries, que poden permetre que els professionals d'aquest àmbit estiguin en una situació de desemparament molt important.

Al Govern de la Generalitat, pel que li consta a aquest Grup Parlamentari, és un tema que el preocupa, el preocupa tant en la seva vessant laboral com també en la seva vessant d'indústria àudio-visual. En aquest Parlament crec que tindrem en properes ocasions possibilitat de parlar al voltant d'aquesta qüestió, però nosaltres entenem que és important —i amb això vam coincidir amb el senyor Ignasi Riera— que el Govern de la Generalitat elaborés un informe, dialogant amb el sector, dialogant amb els empresaris, dialogant amb els professionals, etcètera, que permetés establir algun tipus de polítiques que permetessin que aquest sector, que..., hi insisteixo, amb moltíssima tradició història a Catalunya, amb un reconegut prestigi. Jo fa uns dies veient uns professionals del sector em recordaven que, per exemple, el que són les multinacionals nord-americanes de cinema han treballat durant molts anys amb professionals de Barcelona per tal de promoure, per tal de traduir el cinema que en castellà es passa a l'Estat, per tant que des del punt de vista d'indústria és un tema interessant i que per tant permetés veure-hi solucions.

Jo, pronunciant-me sobre la proposició socialista, crec que compartim l'esperit d'aquesta, i suposo que no costarà massa que articulem el mecanisme parlamentari per tal que l'acord que prenguem avui sigui al màxim d'unànim possible.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Campuzano. Creiem que seria interessant que en aquest moment es pronunciés el representant del Grup Socialista, perquè els que s'han de pronunciar després per aquests aspectes puguin tenir més motius i puguem anar més ràpids en el debat.

Per tant, doncs, el senyor Ferran té la paraula.

**Proposició no de llei sobre l'elaboració
d'un informe relatiu a la situació
del doblatge a Catalunya**

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no podria res més que fer meves les paraules que han fet el senyor Riera i el senyor Campuzano respecte a la preocupació per tota la problemàtica aquesta del sector.

Simplement, recordar-los a vostès, dir-los que el nostre Grup en presentar aquesta Proposició no de llei era la resultat de gairebé més d'un any i mig d'anar seguint el tema. Nosaltres el mes d'octubre vam fer tot un seguit de preguntes al senyor president de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el senyor Granados; després vam insistir-hi el mes de març amb preguntes també escrites als consellers respectius, tant d'Indústria com de Cultura; és a dir que portàvem un seguiment d'aquest tema i en aquest mateix sentit vam presentar una proposició no de llei que coincideix moltíssim amb la que han presentat els dos grups que m'han antecedit en l'ús de la paraula.

A nosaltres ens preocupava també —com han plantejat ells— tot el que era l'aspecte cultural i de normalització lingüística del català, i per això li donàvem la importància que li donem, però també ens preocupava com a sector industrial; perquè, com molt bé ha dit el senyor Campuzano, és també que es dona en castellà a Barcelona, que això té un volum importantíssim, que no volfem que ens passés com en altres coses, com ens ha passat per exemple en el món editorial, que Barcelona quedés relegada a un segon o un tercer terme; que vèiem, detectàvem com a preocupació l'exportació —per dir-ho d'alguna manera— de doblatges que es feien a Barcelona a Santo Domingo, ja no a l'Estat espanyol sinó a Santo Domingo, amb el consegüent accent, poca qualitat —no pels de Santo Domingo, sinó per les condicions tècniques—, etcètera, i ens preocupava tota aquesta problemàtica del sector.

Ens preocupava també el paper de TV3 dins del món de doblatge i per això vam fer aquestes intervencions a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè vostès saben molt bé que quasi tres quartes parts del volum de doblatge en català es passa a través de TV3. I ens preocupava també una determinada paralització del sector que hi ha en aquests moments.

Tot això plegat, junt amb un creixement d'empreses que considerem que caldria estudiar perquè ha estat tan desorbitat —de quatre empreses als inicis a vint-i-sis, vint-i-set empreses en aquests moments— i aquesta pèrdua de protagonisme del que és el món del doblatge de Barcelona cap a altres zones i la conflictivitat laboral també, que n'hem parlat, pensàvem que induïen a fer una proposició no de llei en aquest sentit.

Jo anuncio la retirada de la nostra. Simplement matisar o dir aquí que nosaltres afegíem una petita cosa diferent de la que presentaven els altres dos grups, que és que dèiem que s'avancesin possibles solucions globalment satisfactòries

per al sector. Nosaltres avançàvem que aquest informe, aquest estudi d'experts, de persones del sector, del Govern, etcètera, avancés possibles solucions. Si els proposants anteriors ho acceptessin, encantats; si no ho fan, doncs, és igual: votarem també afirmativament, i retirariem també la nostra Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, en la impossibilitat d'admetre aquests suggeriments perquè no hi han esmenes per transaccionar, llavors, doncs, en tot cas... (*El Sr. Dalmau i Ribalta demana per parlar.*) Sí?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Demano la paraula. Crec que és perfectament reglamentari que, existint com existeix una proposta formal en forma de Proposició no de llei, una part d'aquesta proposta pugui ser incorporada a una altra Proposició no de llei. Encara que no és pel tràmit d'esmena, però és un document formal...

El Sr. PRESIDENT: Sí, però, és clar, el Reglament, concretament, parla d'esmenes i esmenes transaccionals amb esmenes. S'hauria d'estudiar i veure fins a quin punt el projecte presentat per vostès, és a dir, el text presentat pel Grup Socialista es podria considerar, tot ell, com una esmena. En tot cas, hauríem d'acabar de fer la ronda d'intervencions, però em sembla que, en aquest moment, reglamentàriament no és factible. (*Pausa.*)

Mentrestant, el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Mentrestant, senyor president. Per posicionar-me, no?, per dir que, independentment que l'aportació feta pel diputat Ferran i el Grup Socialista es pugui o no incorporar —i esperarem l'últim dictamen del senyor jurista—, val a dir que els continguts de les tres intervencions que hi han hagut són plenament demostratius del nivell de sensibilitat que hi ha en aquesta cambra per aquesta qüestió, sensibilitat en la qual jo vull participar també donant el meu vot favorable, perquè entenc que el món del doblatge és un món important pel que fa a la normalització lingüística; la professionalitat de la gent que el practica en el nostre territori és reconeguda internacionalment... (*Remor de veus.*) Interessa més l'esmena, em fa l'efecte... (*Pausa.*)

Quan vostè m'ho autoritzi, senyor president. Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, ja estava autoritzat...

El Sr. REGUANT: Ah, jo ho havia entès *de facto* i en passiu, però, bé...

El que volíem dir, doncs, era que dàvem el nostre sí, la nostra posició afirmativa, perquè enteníem que aquest sector, que ha estat travessant una fase de crisi, precisament per l'intent d'intrusisme dins la pròpia professió, el desplaçament de volum de treball a altres indrets —deia també a Galícia, també a la República Dominicana, etcètera—, i en canvi és un element cabdal per a la normalització lingüística —pels motius que aquí els altres ponents han expressat—, la seva professionalitat està fora de tot dubte i, per tant, és una indústria que convé potenciar. Per tant, ens sembla molt encertada la Proposició no de llei, consensuada pràcticament

pels tres grups –no sé al final com quedarà legalment, però la impressió meva és aquesta–, i en aquest sentit hi dono suport.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Recordi, de totes maneres, que els gestos no apareixen encara en el *Diari de Sessions*. Té la paraula el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots coneixem els conflictes que varen esclatar per les negociacions del conveni del sector de doblatge en l'àmbit estatal i la polèmica per la signatura d'un conveni diferenciat a la Comunitat Autònoma de Galícia, com s'ha dit aquí, que rebentava els preus. El Grup Parlamentari Popular considera oportú el que plantegen les proposicions no de llei a debat –parlo en plural perquè entenc que encara la segona no està retirada–, amb certs condicionants, que voldríem deixar explícits.

Primer, entenem que aquest estudi ha de fer-se amb participació de totes les parts, de les empreses de doblatge, dels sindicats, dels professionals del sector, així com de les associacions de productors, directors i distribuïdors de cinema. Segon, entenem que aquest estudi no ha d'entrar en qüestions que corresponen a l'autonomia de les parts que negocien un conveni col·lectiu; no es tracta de fer una mena de pseudo-laude laboral d'aquest estudi. I, en tercer lloc, considerem que aquest estudi ha de tenir en compte la realitat d'un espai de comunicació en llengua catalana, la qual cosa comporta una col·laboració amb les associacions del sector i les administracions autonòmiques de València i les illes Balears.

Amb aquests condicionants, el nostre vot serà favorable a les dues proposicions no de llei –o a una si es refonen, o a una si es retira l'altra– relatives a l'elaboració d'uns estudis per avaluar la situació del sector del doblatge a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari també ha fet un seguiment de l'evolució del sector del doblatge, amb contactes habituals amb professionals del sector, per conèixer quines són les seves problemàtiques i quines són les seves preocupacions.

És per tot això que nosaltres compartim l'esperit que ha portat a presentar aquestes dues propostes que avui debatem i que també, independentment dels acords a què s'arribi o de les transaccions que es facin, nosaltres hi estem d'acord en general i en globalitat i que, per tant, hi votarem a favor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Tenint en compte els diversos suggeriments que hi ha hagut, suspendríem la sessió per un minut, just un minut.

Gràcies.

(La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de dues i cinc minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

En primer lloc, en tot cas, donaríem la paraula al senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Sí, gràcies, senyor president. És per rectificar, en certa forma, la meua intervenció anterior i dir que mantinc la meua Proposició no de llei.

No obstant, dir, anunciar també que votarem afirmativament la que estem discutint en aquests moments.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Per tant, passariem, doncs, a votar aquestes dues últimes proposicions no de llei. Si no hi ha cap tipus de problema, les votariem conjuntament. *(Pausa.)*

Per tant, hi insisteixo, em refereixo als punts quinze i setzè de l'ordre del dia.

Vots a favor?

Aquestes dues proposicions no de llei han quedat aprovades per unanimitat.

(El debat del punt setzè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a dos quarts de dues del migdia i set minuts.)

